

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

32. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

11. SRPNA 2002

Z obsahu:

Oslava Boha Stvořitele

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
17. července 2002

- strana 2 -

Assumpta quia immaculata

(Nanebevzatá,
protože neposkvrněná)

- strana 4 -

Všichni jsou povoláni ke svatosti

Blahosl. Josemaria
Escrivá – o každodenních
zkušenostech vztahu
k Matce Boží

- strana 5 -

Poslední překážka

- strana 7 -

Útěcha Kristova a útěchy Mariiny

- strana 8 -

Sestra Emanuela píše...

- strana 10 -

Proč letos zase na Maria Hilf?

- strana 11 -

Nejsvětější Panna Maria v mém osobním životě

Miguel Cabrejos
Vidarte OFM,
metropolitní arcibiskup
v Truillo-Peru

- strana 12 -

Skutečná tvář otce Pia (32)

Četba na pokračování

- strana 14 -

„Pane, zachraň mě!“ (Mt 14,30)

Oslava Boha Stvořitele

Žalm 148, který se právě vznesl k Bohu, představuje skutečný „zpěv tvorstva“, jakýsi druh Te Deum Starého zákona, kosmické „Aleluja“, které do Boží chvály zapojuje všechno a všechny.

Jeden současný exegeta to komentuje takto: „Žalmista volá všechny bytosti jménem a řadí je – nahoře je nebe, dvě nebeská tělesa podle času a vedle nich hvězdy; na jedné straně jsou ovocné stromy, na druhé straně cedry; v jedné rovině plazi, v druhé ptáci; tu jsou knížata, onde národy; ve dvou řadách, snad že se vedou za ruce, mládenci a dívky... Bůh jim určil jejich místo a funkci; člověk je přijímá, dává jim místo ve své řeči a takto uspořádané je přivádí k liturgické slavnosti. Člověk je »pasťtýr bytí« nebo »liturg stvoření« (L. Alonso Schökel, *Trenta salmi: poesia e preghiera*, Bologna 1952, s. 499).

Velký oslavný průvod

Sledujme také my tento univerzální sbor, který zaznívá v nebeské báni a který má za chrám celý vesmír. Nechejme se strhnout duchem chvály, kterou všichni tvorevé pozvedají ke Stvořiteli.

V nebi nacházíme zpěváky hvězdného vesmíru: nejvzdálenější nebeská tělesa, zástupy andělů, slunce a měsíc, zářící hvězdy, *nebesa nebes* (srov. v. 4), to znamená hvězdný prostor, horní

vody, které si člověk Bible představuje jako uchovávané v zásobních nádržích, dříve než spadnou jako déšť na zem.

Aleluja, tj. výzva *chvalte Pána*, zaznívá nejméně osmkrát a má za konečný cíl harmonii nebeských bytostí: *vydal zákon, který nepomine* (v. 6).

Pohled se obrací k pozemskému horizontu, kde se rozvíjí průvod zpěváků, nejméně dvaceti dvou, tj. určitý druh abecedy chvály, rozestý na naší planetě. Jsou zde mořské obludy a propasti, symboly vodního chaosu, na kterém je založena země (srov. Ž 23,2) podle kosmického pojetí starých Semitů.

Církevní otec sv. Bazil konstatoval: „Žalmista neodsoudil ani propast jako pohrdání hodnou a přijal ji do všeobecného sboru stvoření, takže v jazyku sobě vlastním doplňuje i ona harmonicky hymnus Stvořiteli“ (*Homiliae in hexameron*, III, 9: str. 29, 75). Průvod pokračuje tvorstvem atmosféry: ohněm blesků, krupobitím, sněhem, mlhou a bouřlivým větrem, který je chápán jako rychlý Boží posel (srov. Ž 148,8).

Dále vystupují hory a pahorky, podle lidového pojetí nejstarší tvorstvo země (srov. v. 9a). Království rostlin je představeno ovocnými stromy a cedry (srov. v. 9b). Svět živočichů je naopak reprezentován divokými

a krotkými zvířaty, plazy a okřídleným ptactvem (srov. v. 10).

A nakonec je zde člověk, který předsedá liturgii stvoření. Je vymezen podle všeho věku a rozlišení: děti, mladí i staří, knížata, králové a národy (srov. v. 11-12).

Slavná liturgie chvály

Svěřme nyní svatému Janu Zlatoustému úkol, aby si prohlédl celý tento nesmírný sbor. Činí to slovy, která odkazují také na

všechny strany a zapojují všechny do společného chvalozpěvu“ (*Expositio psalmodum CXLVIII*: str. 55, 484-485).

Oslava Boží velebnosti a dobroty

I my jsme vyzváni, abychom se připojili k tomuto nesmírnému sboru a stali se tak výslovným hlasem všeho stvoření a chválili Boha ve dvou základních dimenzích jeho tajemství. Na jedné straně

Zpěv tří mládenců z ohnivě pece, o kterém jsme rozjímali v minulé katechezi.

Velký učitel Církve a cařihradský patriarcha tvrdí: „Svatí pro svou velkou velkorysost, když se chystají chválit Boha a děkovat mu, mají ve zvyku volat mnohé, aby se spoluúčastnili na jejich chvále a vyzývají je, aby se spolu s nimi účastnili této liturgie. To udělali také tři mládenci v ohnivě peci, když vyzvali celé stvoření ke chvále za přijatá dobrodíní a ke zpěvu hymnů Bohu (Dn 3).

Totéž dělá tento žalm, když volá obě části světa, tu, která je na výsostech, a tu, která je dole, tu poznatelnou smysly a onu poznatelnou rozumem. Učinil tak i prorok Izaiáš, když řekl: *Radujte se, nebesa, a zajásej, země, protože Bůh se smiloval nad svým lidem* (Iz 49,13). A opět to vyjadřuje Žaltář: *Když vytáhl Izrael z Egypta, Jakubův dům z cizáckého lidu, hory poskočily jako berani a pahorky jako jehňata* (Ž 113,1.4). A jinde čteme v Izaiášovi: *Oblaka spouštějí déšť práva* (Iz 45,8). Tak tedy svatí, kteří se necítí sami dosti silní, aby vzdali chválu Pánu, obracejí se na

se musíme klanět jeho transcendentní velikosti, *neboť jeho jméno je vznešené a jeho velebnost převyšuje zemi i nebe*, jak říká náš žalm (v. 13). Na druhé straně uznáváme jeho dobrotivost, která sestupuje k nám, protože Bůh je blízký svým tvorům a obzvláště přichází na pomoc svému lidu: *On pozvedl moc svého lidu...lidu, který miluje* ⁽¹⁾ (v. 14), jak dále říká Žalmista.

Tváří v tvář všemohoucímu a milosrdnému Stvořiteli přijímáme tedy pozvání sv. Augustina, abychom ho chválili, vyvyšovali a oslavovali svými skutky: „Když pozoruješ tyto tvory a raduješ se z nich a pozvedáš se k Umělci všeho toho a všech stvořených věcí, cestou rozumu rozvažuješ o jeho nerozdělitelných vlastnostech, tehdy se tvé vyznání povznášá nad zemi až k nebi... Jsou-li krásná stvoření, jak by mohl nebýt o mnoho krásnější Stvořitel?“ (*Esposizioni sui Salmi*, IV, Řím 1977, s. 887-889).

Bolletino Vaticano 17. 7. 2002
Mezitimulky redakce Světla

⁽¹⁾ Český překlad žalmu neodpovídá textu použitému v katechezi

EDITORIAL

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie byla ve východní církvi ustanovena císařem Mauritiem (582-602) jako státní svátek již v 6. století. V římské církvi se slaví od 7. století. Čtvrté mariánské dogma, které definuje, že Maria byla s tělem i duší přijata do nebeské slávy, není tedy dogmatem o pravdě víry, která byla předmětem vnitrocírkevního sporu, jak je tomu u prv-

ních dvou dogmat o Mariině božském mateřství a trvalém panenství. Tento článek víry je potvrzením pravdy, která je již celá staletí předmětem úcty Božího lidu. Je také odpovědí na nesčetné písemné žádosti věřících z celého světa, které docházely do Říma již od poloviny 19. století a byly obzvláště velmi hojné v první polovině století dvacátého.

Pokračování na str. 13

Noční bouře

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Pane, zachraň mne!

Pro apoštoly, kteří prožili velkou lekci při zračném rozmnožení chlebě, následuje bezprostředně další lekce. Pán pokládá za důležité, aby si vstúpili trvale do paměti, že ke všemu, co jim uloží, připojí i potřebnou pomoc a ochranu, a to i za situace, kdy se mohou cítit krajně ohroženi. Chceš-li posilnit svou slabou důvěru, neváhej a připrav se k dlouhé noční plavbě na druhý břeh velkého jezera.

Uspokojeným zástupcem se začala šířit myšlenka prohlásit štědrého a dobrotivého chlebodárcu za krále. Před Jeho učedníky se tak rýsuje vidina nečekané kariéry. Představa stát se z rybáře královým ministrem je jistě lákavá. Ale to není království, které přišel Ježíš založit. I když by bylo apoštolům milejší prožívat jako Ježíšova družina všeobecnou radostnou a přímo slavnostní náladu, kterou vyvolal Pánův velkodušný div, Mistr pokládá pro ně za mnohem prospěšnější, aby včas opustili tento dav a toto místo a vydali se dalekou na cestu. To, co je při ní čeka, jim dá rychle zapomenout na bláhové lidské sny. Ne vždy ti více prospívá to, co se ti více líbí. Nauč se nacházet největší a bezvýhradně zalíbení v Pánově vůli, a to i tehdy, když jí hned neporozumíš. Můžeš si být jist, že ti Ježíš nikdy nepřipravuje nic, co by mělo nakonec vyústit v tvé zklamání.

Ježíš rozpouští nasycené zástupy a zůstává sám. Tyto chvíle naplňuje rozhovorem se svým Otcem. Následuj v tom svého Pána. Čím větší a horečnější byla tvá aktivita, tím více je třeba se co nejdříve vrátit do ticha a soustředění. Není samota pro tebe spíše něco, čemu se snažíš všemožně vyhnout vyhledáváním nejrůznějšího rozptýlení? A když už se ocitneš sám, nedáváš v takových chvílích přednost spíše rozmluvě sama se sebou? Bude-li tvé srdce opravdu milovat svého Pána, využije spontánně a vděčně každou příležitost, aby prožívalo nejdrahocennější dar Jeho společenství, dokáže si vytvořit podmínky pro hovory s Ním třeba i uprostřed mnoha lidí, během jízdy dopravním prostředkem či při rutinní činnosti, která nevyžaduje tvé soustředění.

Pane, nauč mě modlit se!

Mezitím loď s apoštoly již odrazila od břehů. Ztrácí se na vodách nejen tím, jak se vzdaluje, ale jak se stále více ponořuje do narůstající tmy. A když je tma nejhlubší, objevují se náhle těžkosti. Zkušenosti rybáři mají co dělat, aby překonali vlnobití a prudký protivítr. Vlny si pohrávají s lodí jako se skořápkou. Temnota ještě více zvyšuje nejistotu a zveličuje problémy.

Chop se také vesla a přesvědči se, jak pracně může být někdy pokračovat směrem k vytýčenému cíli. Teprve v nesnázích a v boji s překážkami si člověk živě uvědomuje svou nedostatečnost a slabost.

Je to však situace, do které je poslal sám Pán, a v takovém případě je jim nablízku, i když Jej nevidí. Skrývá se jejich zraku, aby tím dal více prostoru jejich víře.

Konečně za prvního úsvitu kráčí Ježíš viditelně po vlnách ke svým učedníkům, aby jim pomohl v nesnázích, ale posádka lodí je celonočním zápasem s živly a strachem do té míry rozrušená, že svého Mistra ani nepoznává. Zkušenosti rybáři jsou dokonce tímto nenadálým zjevem tak polekáni, že se dávají do křiku. Boha se může zděsit jen ten, kdo ho nepozná. Ale Ježíš nepřichází, aby jim ještě přitížil, ale aby je posílil v jejich nedostatečnosti: *Vzchopte, já jsem to, nebojte se!* Ačkoliv jsou to slova plná útěchy, těžce zkoušená družina zůstává stále ještě nejistá.

Je to opět Šimon Petr, který se první ujímá slova. Ten, který má jednou *posilovat své bratry ve víře*⁽¹⁾, sám svou víru mimoděk vystaví zkoušce. Jeho ohnivý temperament ho nejdříve ponouká k neobvyklé horlivosti a záhy nato k nebezpečné nejistotě. Rád by se ujistil, že ten, kdo k nim obdivuhodně kráčí po vlnách, je sám Ježíš, ale současně by si sám rád vyzkoušel tuto „chůzi po moři“, která všechny nejdříve tak vylekala.

Jak vidíš, Pán tomuto jeho smělému přání vychází vstříc. Kdyby se Petr zaměřil pouze na Ježíšův pokyn a mířil k Němu, všechno by proběhlo bez nesnází. Ale v okamžiku, kdy začíná myslet na sebe, připadá mu okolní vítr mocnější než Ježíšovo slovo. Kdykoliv tě Pán volá, nemysli na sebe a neohlížej se na bouři, která se kolem tebe zvedá. Spolehni se plně na Jeho slovo. Přece tě nevolá k sobě proto, abys utonul bezmocně ve vlnách, nýbrž abys došel až k Němu a našel u něho pokoj a bezpečí, i kdyby cesta, která tě od něj dělí, byla jakkoliv neschůdná a nebezpečná. Záleží však na tom, abys dobře rozeznával Pánův hlas, který *není v prudkém víchru, ale v šumu jemného vánku*. Kdykoliv pak cítíš, že tvá víra ochabuje, nespolehej na sebe a ihned volej v obnovené důvěře: *Pane, zachraň mne!*

Poděkůj Pánu za Jeho trpělivost, s jakou přijímá naše pády a neúnavně nám podává ruku, aby nás vytrhl z ohrožení, které si sami působíme. Jakmile vstoupil na loď s budoucí hlavou Církve, *vítr se utišil*. Je v tom symbol i prorocství. Bude tomu tak i u tebe, kdykoliv dovolíš, aby do tvého srdce vstoupil Kristus a Jeho zástupce na zemi. *Blízko je jeho spása těm, kdo se ho bojí*⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 21,32

⁽²⁾ Resp. žalm 84

Liturgická čtení

1. čtení - 1 Král 19,9a.11-13a

Když přišel Eliáš (k Boží hoře Chorebu), přenocoval tam v jeskyni. A tu se k němu ozvalo Boží slovo. Řeklo mu: „Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!“ Hospodin přecházel: prudký a silný víchř, který trhá hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin ve víchru nebyl. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin v zemětřesení nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to Eliáš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

2. čtení - Řím 9,1-5

Bratři! Mluvím pravdu - vždyť jsem Kristův - nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí osvětlené Duchem svatým: velký zármutek a neustálou bolest nosím v srdci. Přál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci (izraelského národa) a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus - Bůh, který je nade všechno, buď veleben navěky! Amen.

Evangelium - Mt 14,22-33

Když Ježíš nasytil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám. Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny jí zmítaly, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a kráčel po moři. Když ho (učedníci) uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet. Ježíš však na ně hned promluvil: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě.“ A on řekl: „Pojd!“ Petr vystoupil z lodi, kráčel po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?“ Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: „Jsi opravdu Boží syn.“

Assumpta quia immaculata (Nanebevzatá, protože neposkvrněná)

Dostatečnými důvody, pro které byla Maria obdivuhodně vzata s duší i tělem do nebe, jsou její panenství a její neposkvrněnost. Maria byla vzata s duší i tělem na nebe ze stejného důvodu, pro jaký byla počata bez hříchu. Církev nás v dení modlitbě o slavnosti Nanebevzetí učí: »Všemohoucí věčný Bože, tys vzal neposkvrněnou Pannu Marii, Rodičku svého Syna, s tělem i duší do nebeské slávy.«

Božské mateřství

Nejvladnějším důvodem nanebevzetí Panny Marie je její božské mateřství: Bůh chtěl mít svou Matku u sebe! Podle sv. Bonaventury by „blaženost nebyla dokonalá, kdyby tam nebyla i osoba – a osobou není pouhá duše, nýbrž jen tělesně-duševní jednota“. Podnětem k jejímu neposkvrněnému početí je opět Mariino božské mateřství. Bůh chtěl, aby jeho Matka byla celá krásná, „tota pulchra“.

V předvečer 15. srpna však Církev říká, že Bůh shlédl na pokoru Panny Marie a obdařil ji milostí stát se Matkou jeho Syna; proto ji Bůh v nebi korunoval slávou. Zde se tedy zdá, že Bůh pro obě tato privilegia, pro neposkvrněné početí a pro tělesné nanebevzetí, měl nový motiv – pokoru Panny Marie.

Když však zkoumáme původ tohoto Mariina omilostnění a chceme najít ty nejvladnější předpoklady pro Mariina privilegia v řadu milostí, tedy proč Bůh ve svém nevyzpytatelném úradku rozhodl, že Marii oděje všemi svými dary a svou přízní, zvolil si ji za svou Matku a dá nám ji současně za duchovní Matku, můžeme se orientovat podle toho, co říká Písmo svaté: *Vý jste všichni skrze víru Božími dětmi v Ježíši Kristu* (Gal 3,26). I Panna Maria, vyvolená dcera Boha Otce, je blažená skrze ví-

ru, protože *uvěřila tomu, co jí bylo řečeno od Pána* (Lk 1,45). Mariinu blaženost je třeba odvozovat jedině od její víry. To řekl sám Pán, když *jedna žena ze zastupu k němu zvolala: Blahoslavená žena, která tě nosila, a prsy, kterých jsi požíval, tehdy odpověděl: „Ovšem, blahoslavení ti, kteří slyší Boží slovo a poslouchají ho“* (Lk 11,27-28). Tento úryvek Lukášova evangelia používá Církev v předvečer slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Sv. Augustin a sv. papež Lev Veliký komentují toto místo takto: Maria počala Slovo duchovně ještě dříve, než počala Syna ve svém lůně.

Boží Syn se stal člověkem *pro naši spásu*, říkáme ve vyznání víry. A z toho vyplývá, že v to musíme věřit, abychom dosáhli blaženosti. Také Matka Boží se touto vírou stala Boží dcerou. Bůh, který si ji vyvolil a od počátku ji chtěl mít *plnou milostí* (Lk 1,28), viděl tuto její víru a rozhodl se ještě před stvořením světa, že ji učiní Matkou svého Syna. To znamená, že by Maria obdržela

tuto milost z důvodů nějakých svých zásluh. To by odporovalo naší víře; milost je vždy dobrovolný Boží dar, kterého se nám dostává jedině skrze zásluhy Ježíše Krista. A přece, Bůh věděl od věčnosti o víře a věrnosti Mariině. Jako my všichni obdržela milost, kterou nám Kristus získal svou smrtí, abychom s Ním mohli vstát z mrtvých. „Blahoslavená Panna Maria je od prvního

okamžiku svého početí na základě zvláštní milosti a vyznamenání ze strany všemohoucího Boha a vzhledem k zásluhám Ježíše Krista, Vykupitele lidského pokolení, uchráněna poskvrny dědičného hříchu“ (Pius XI., *Ineffabilis Deus*).

Krásná a dobrotivá

Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu (Gal 4,4). Panna Maria byla vyvolena Bohem být touto ženou, jak soudí Pavel. A protože měla porodit Božího Syna, obdařil ji Bůh všemi milostmi, jak to jen její lidská přirozenost dovozovala. Středověká argumentace zní: *deciuit, potest, ergo fecit*: neslušelo se, aby Marii nedal ty milosti, které jí mohl dát, a bylo logické, že to udělal. Je to myšlenkový postup i u člověka, který miluje svou matku a přeje si, aby ji viděl krásnou. Tento argument je nutně spjat s lidskou stránkou Božího Syna, který je Bůh, a s Marií. Ježíš je pravý Bůh a pravý člověk, jak nás učí nicejsko-cařihradské vyznání víry. Dnes je tato prostá argumentace znevažována; ale pokud se tak děje, vzdalujeme se ve svých úvahách od prostoty víry, která je hlásána především maličkým: *Nechte maličké přijít ke mně a nebraňte jim, protože jejich je království nebeské* (Mt 19,14). A Pán dále pokračuje ve svém výkladu: *Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde* (Mk 10,15; Lk 18,17; Mt 18,3).

V rámci ‚negativní‘ teologie se snažíme představovat si Bo-

ha zcela jinak. To je však pouze pozemská pravda, která nerespektuje zjevení. Kristus se stal člověkem a sdělil nám důležité pravdy o své preexistenci. Vzpomeňme si, co nám vypráví Terezie z Avily, které se zjevil Pán, když se pokoušela zdůvodnit tajemství Nejsvětější Trojice, a vylíčil jí: „Terezie, k čemu jsem se stal člověkem?“ Augustinovi se dostalo podobné lekce, když viděl dítě, které chtělo přelít moře škeblí do důlku, vyhrabaného v písku.

Nové poznání Boha

Chybí nám pokora. Ve své pyšce se domníváme, že si můžeme Boha představit; popíráme tak možnost, že Bůh sám se nám sděluje. Domníváme se, že se mu přiblížíme, když říkáme, čím Bůh není. Říkáme o Bohu: je nestvořený, nadčasový, nezměřitelný atd. To je sice pravda, ale distancujeme se od ne zcela srozumitelného Zjevení. Když říkáme, že Bůh je zcela odlišný od obrazu, který si o něm máme učinit na základě Zjevení, znamená to, že nevěříme Zjevení. Když se pokoušíme definovat Boha jen v negativních termínech, jsme na tenkém ledě. Skrze víru dospívá náš rozum k poznání Boha, které je pouhým rozumem nedosažitelné; pro naše lidské pojetí je Bůh vlastně nepochopitelný slovní symbol: absolutní a neomezené bytí. Ale se Zjevením se objevuje *světlo v temnotách* (Jan 1,5) a *všem, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kteří uvěřili v jeho jméno* (Jan 1,12).

Maria toto světlo v plnosti přijala. Již dříve, než k ní přišel anděl, přijala s vírou, co stojí v Bibli. Boží slovo bylo směrníci jejího života, jak to vyjadřuje v Magnificat. Při andělově zvěstování byla uvedena do tajemství vtělení Božího Syna; ona se stala „magistra apostolorum“, jak učí Ruprecht Deutz, nebo jak bychom řekli dnes, „mater ecclesiae“, pravzor a počátek Církve, jak nás to učí preface o slavnosti

Neposkvrněného početí. Je obecným katolickým přesvědčením, že Maria se před sesláním Ducha Svatého s apoštoly nejen modlila, nýbrž že s nimi také hovořila o tajemství svého Syna, který je také Božím Synem. Maria byla a je Matkou moudrosti nejen proto, že je nyní v nebi. Ještě dříve, než tuto Moudrost tělesně přijala, souhlasila již v duchu s touto moudrostí.

Zde se můžeme odvolat na to, co se modlí Církev v předvečer 15. srpna: „Bože, ty jsi shlédli na pokoru Panny Marie a pozvedli ji k důstojnosti, že se stala Matkou tvého Syna.“ Protože byla pokorná, mohl Bůh učinit nepochopitelný div, že se *Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi a my jsme viděli jeho slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy* (Jan 1,14). S Pavlem můžeme tedy říct: *Když přišla plnost času!* (Gal 4,4) tj. dnes, stala se Maria dokonalým tvorem, kterého si vytvořil Bůh. Jak říká Erich Heck, před Bohem se sbíhají všechny časy v jedno nerozdělitelné nyní. Maria byla a je Pannou nejmoudřejší, jak se modlíme v litanii loretánské, nejmoudřejší Pannou všech dob, protože je Trůnem moudrosti.

O slavnosti Neposkvrněného početí nás Církev učí: „Velký a svatý Bože, vzhledem k vykupitelské smrti Kristově jsi blahoslavenou Pannu Marii od prvního okamžiku jejího bytí uchránil každé viny, abys připravil v jejím čistém lůně svému Synu důstojný příbytek.“ Tak jsou její velká privilegia důsledkem jejího božského mateřství – že byla počata bez poskvrny hříchu, že porodila jako Panna a byla přijata s tělem i duší do nebe. To jsou Bohem chtěné předpoklady, aby se mohl vtělit jeho jednorozený Syn. Ale důvodem pro lásku, kterou Bůh chová ke své Matce, jsou její víra a pokora.

German Rovira
Z *Mariologisches* 3/2000
překlad -lš-

Všichni jsou povoláni ke svatosti

Blahosl. Josemaria Escrivá – o každodenních zkušenostech vztahu k Matce Boží

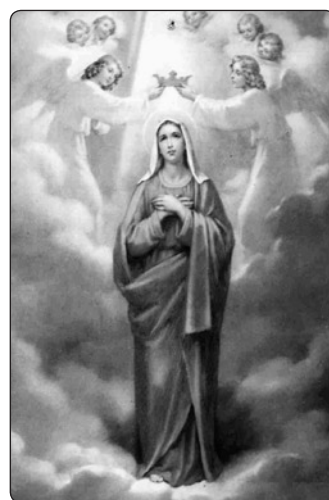
Když loni v prosinci oznámila Kongregace pro svatořečení také jméno bl. Josemaria Escrivá, bylo o něm řečeno, že byl **vynikající postavou Církve ve 20. století**. Dne 9. ledna t. r. jsme slavili 100. výročí jeho narození a 6. října 2002 se v Římě bude konat jeho svatořečení. Žili jsme většinu svého života ve 20. století, bylo to „naše“ století, ve kterém nám bl. Josemaria zanechal v Církvi zářivou stopu. Není proto nezajímavé poznávat jeho život, neboť byl našim současníkem.

Josemaria Escrivá se sám nikdy nedával za příklad ani členům Opus Dei, kteří si chtěli osvojit jeho spiritualitu. Při různých příležitostech říkal, že ho nemáme napodobovat, a když, tak v jeho lásce k Matce Boží Panně Marii.

Josemaria Escrivá byl **christocentrický** člověk. Krista hledat, Krista nalézat, Krista milovat, to byl program, který předkládal⁽¹⁾. Kristus byl pro něho cesta k Otci a také cesta k největšímu tajemství Trojice. Jak viděl Josemaria naši cestu ke Kristu? Skrze Kristovo svaté lidství: perfectus Deus, perfectus homo (dokonalý Bůh, dokonalý člověk), jak to formuloval koncil v Chalcedonu a jak se to opakuje ve vyznání víry, které napsal sv. Atanáš. Hypostatická jednota, jednota lidské a božské přirozenosti v božské osobě Ježíše Krista, je pro nás lidi přirozeně přístupná skrze Kristovu lidskou přirozenost. V jubilejním roce 2000 jsme oslavovali Jeho vtělení jako vrchol lidských dějin, kdy se v plnosti času Bůh stal člověkem.

A jak došlo k tomuto vtělení? Také skrze svobodné spolupůsobení tvora. Bůh ve své všemohoucnosti chtěl, aby člověk ve své svobodě řekl ANO Božímú plánu spásy. Nechtěl ho usku-

čnit bez tohoto svobodného ANO svého tvora. Proto říkáme plným právem: Maria nám darovala Krista. Mariánská úcta je tedy koneckonců úcta ke Kristu. To, co nám říká víra o Marii, opírá se o víru v Krista, pravého Boha a pravého člověka. Při některých příležitostech napsal Josemaria Escrivá své „pořadí v lásce“: Kristus – Maria – papež. Při veřejném setkání s několika tisíci lidmi ve Venezuele zdůraznil jednomu Židovi, že jeho první láska platí jednomu Židovi, totiž člověku Ježíši Kristu, a druhá láska jedné Židovce, Panně a Matce Boží Marii. V papežském dekretu z 9. dubna 1990 „O heroických ctnostech služebníka Božího Josemaria Escrivá de Balaguer“ stojí: „Omnes cum Petro ad Jesum per Mariam!“ Od svého kněžského svěcení postavil si služebníka Božího ve slovech i ve skutcích jako své vůdčí heslo: „Všichni s Petrem k Ježíši skrze Marii!“ A na jiném místě tohoto dokumentu stojí: „On uctíval z hloubi

duše Marii, Matku Boží a Matku naši.“ Ve své první knize „Cesta“ napsal Josemaria: „K Ježíši jdeme a vracíme se k Němu vždy skrze Marii.“⁽²⁾

Existuje řada knih a mnoho dalších příspěvků o mariánské úctě bl. Josemaria Escrivá.⁽³⁾ Chci se v dalším omezit na exem-

plární výběr témat, na svůj osobní rozhovor s ním a také na roli, jakou Maria hrála v jeho životě, protože to, co radil druhým, vždy sám nejdříve žil. Na závěr bych chtěla to všechno převést do řeči praxe, protože i jemu šlo vždy o to, co se žije.

I. PŘEKVAPUJÍCÍ ÚKOL

Krátce po své maturitě v 19 letech jsem požádala o přijetí do Opus Dei. O rok později se mi naskytla možnost účastnit se studijní cesty do Říma. Při té příležitosti jsem navštívila zakladatele díla a mohla jsem s ním hovořit. On byl zcela mimořádný, ale setkání bylo prosté a normální, beze vši slavnostnosti, přitom velmi srdečné a plné humoru. Cítila jsem okamžitě, že mě přijal jako otec dítě. Při tomto rozhovoru, bylo to v dubnu 1965, tedy v průběhu 2. vatikánského koncilu, hovořili jsme o apoštolátu v Německu. Mohla jsem zpozorovat, že si této země velice váží.

Řekl, že tuto lásku zdědil od otce, který obdivoval Němce a jejich pracovitost. Josemaria Escrivá znal lidi a situaci v naší zemi velice dobře, znal naše silné i slabé stránky. Nerozvíjel žádný komplikovaný plán, ale řekl jednu větu, na kterou nikdy nezapomenu. Zněla podle smyslu: „Vsaďte všechno na to, aby ve vaší zemi byla velice – ještě více – milována a ctěna Matka Boží!“ A ihned dodal, že chová velkou lásku k našim protestantským bratřím.

Právě z lásky k evangelickým křesťanům zdůrazňoval Josemaria Escrivá, co my katolíci musíme mít před očima: *Když již tak dlouhou dobu – čtyři století – žijeme denně s tolika protestanty, hrozí nebezpečí, že dostaneme strach, abychom nepřeháněli v mariánské úctě. To by mohlo vést k jejímu podcenění.*

Bl. Josemaria Escrivá si byl vědom, že v našem okolí (centra Opus Dei byla jen v Bonnu a v Kolíně) je polovina obyvatel evangelického vyznání a mezi nimi i velká část našich přátel a známých a snad i příbuzných.

I. 1. Solidní teologický základ

Více lásky k Marii – tuto radu, kterou jsem současně chápal jako úkol, poslání, je možno adresovat jak nám katolíkům, tak ekumenickému úsilí. Snad pokládáme ve střední Evropě mariánskou úctu za něco, co má blíže k matkám ve Středomoří. Bez ohledu na tento předsudek nemůžeme popřít, že protestantismus měl na nás v tomto ohledu nesmírný vliv. Blahoslavený Josemaria Escrivá byl dalek toho, aby mariánskou úctu činil závislou na citech nebo určité mentalitě. Naopak, chtěl vždy, aby zbožnost vyrůstala ze solidního základu víry. I když srdce může dát posilující impuls, musí mít nicméně mariánská úcta jasný a pevný teologický základ. Escrivá chápal vždy pravou zbožnost jako „teologickou“ zbožnost. Ve „Stopách rozséváče“ napsal: „Je to lehké říct apriori ‚Ne‘ a popřít nebo zpochybnit nějakou pravdu víry. To se dělo již za dob Kristových. Ty, který se vydáváš za katolíka, musíš vycházet od ‚Ano‘. Pak budeš tuto pravdu studovat a budeš schopný zdůvodnit toto své ‚Ano‘. Neboť mezi pravdou a vědou, mezi pravdou a životem není žádného rozporu a ani nemůže být.“⁽⁴⁾

Bl. Josemaria Escrivá označil nevědomost za největšího nepřitele, jakého za našich dnů mají Bůh a Církev. Znalosti o naší víře činí naši zbožnost hlubší a neotřesitelnější a dělají plodnější další předávání víry, které je plodem pravé zbožnosti. „Osvoj si solidní a jasné náboženské vzdělání, abys mohl druhým předávat plnost křesťanského poselství“, řekl v souboru aforismů „V kovárském ohni“⁽⁵⁾.

Člověk nemusí být teologem z povolání, aby věděl a dokázal

vysvětlit, že nejvyšší Mariina důstojnost je v jejím, v Písmu svatém zaručeném, božském mateřství a že odtud je možno vysvětlit všechna její privilegia; nebo že Mariino trvalé panenství jasně vysvětluje, že vtělení je nadpřirozená událost. Při dnešním přílišném zdůrazňování sexuality se Církvi snadno předhazuje, že si málo cení přirozeného početí, a proto rozvinula myšlenku o trvalém panenství. Ve skutečnosti se jedná o nadpřirozenou skutečnost, že Maria není matkou lidské osoby. Proto si uchovala podle Boží vůle panenství, když božská osoba, která existovala přede vším časem, chtěla přijmout také lidskou přirozenost.

I. 2. Maria, uzdravující lék pro katolíky

Především bych chtěla poukázat na vynikající příklad, s jak velkou moudrostí a prozíravostí rozpoznal Josemaria Escrivá situaci nás katolíků a poradil nám správný prostředek k uzdravení.

O dvacet let později řekl prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Ratzinger ve své knize „O stavu víry“: „Jako mladý teolog koncilu měl jsem, jak se dnes děje tolika jiným, určité výhrady proti některým starým formulacím, například slavné ‚De Maria numquam satis‘ – O Marii není možno nikdy dostatečně hovořit – se mi zdálo přehnané... Teprve nyní – v této zmatené době, ve které se tlačí do dveří autentické víry skutečně všechny druhy heretických úchylek – chápu, že se nejednalo o zbožné přehánění, nýbrž o pravdy, kte-

ré dnes platí více než kdykoliv předtím.“⁽⁶⁾

Teprve dnes je výzva blahoslaveného Josemaria Escrivá z roku 1965 aktuálnější než tehdy. Dnešní krize v chápání Církev, v morálce a v pojetí ženy může být překonána jen jediným lékem – Marií.⁽⁷⁾

„Je nutné vrátit se k Marii, chceme-li se vrátit k oné ‚pravdě o Kristu‘, ‚pravdě o Církvi‘ a ‚pravdě o lidech‘, které Jan Pavel II. navrhl celému křesťanství jako program... Maria musí být více než jindy učitelkou, aby dnešním lidem hlásala evangelium.“⁽⁸⁾

Bl. Josemaria Escrivá určuje nejen léčebný prostředek, ale navrhuje také možné použití. Ve své knize „Přátelé Boží“ říká: „Jeden z dřívějších církevních učitelů píše, že se musíme snažit, abychom uchovávali před očima a ve své paměti zcela uspořádaný přehled o životě Matky Boží. Pravděpodobně jste již sáhli často po běžných slovnících o medicíně, matematice nebo speciálních oborech, ve kterých jsou zachyceny základní poznatky pro konkrétní naléhavý případ, jako jsou případy rychlé pomoci s nezbytnými radami, aby se neudělala chyba. Rozvažujme také v klidné, tiché modlitbě o všem, co jsme slyšeli od své Matky. Jako plod z toho vtisknou se do naší duše mnohé znaky, které nám umožní, abychom bez váhání spěchali za ní, když již nikde jinde nenacházíme oporu.“⁽⁹⁾

Je několik známých scén nebo míst z Písma svatého, ve kterých Maria vystupuje nebo je jen jmenována: zvěstování v Nazaretě, návštěva Alžběty v Ain Karim, narození Ježíše v Betlémě, obřezání a později představení v chrámě, klanění mudrců z Východu a útěk do Egypta, návrat do Nazareta, návštěva chrámu s dvanáctiletým Ježíšem, svatba v Káně, někdy doprovázení Ježíše na Jeho putování, nakonec pak pod křížem a konečně s apoštoly při očekávání Ducha Svatého.

Ještě méně četná jsou Mariina slova, která se nám zachovala a která se dají snadno proměnit na střelné modlitby a ty pak mohou dát správný směr našim rozhodnutím. Tato slova odpovídají rozličným situacím lidského života.

Tak může její „Fiat“ při zvěstování, námi vyslovené, být výrazem víry a důvěry, odevzdanosti do Boží vůle, „Magnificat“ u Alžběty výrazem radosti a vděčnosti, bolestnou otázkou „proč jsi nám to učinil?“ můžeme se obrátit na Boha, když nám připadá těžké pochopit nebo přijmout jeho vůli; a slova v Káně: „Nemají vína“ a „Učíněte všechno, co vám řekne!“ jsou směrnicí pro pozornou péči o druhé a jak jim máme poradit.

Na jiném místě nás blahoslavený Josemaria upozorňuje na to, že není nic divného, že nám protivníci víry a jednoty chtějí vrazit klín mezi Ježíše a Marii. To se může dít spirálou mlčení, když se např. tvrdí, že tradiční formy mariánské úcty jsou překonané. Tím se – třeba podvědomě – pracuje proti našemu uzdravení. Josemaria Escrivá vzpomíná v této souvislosti na Gen 3,15, kdy Bůh říká Hadovi: „Nepřátelství položím mezi tebou a ženou.“⁽¹⁰⁾

Mnoho teologů se namáhalo, aby popsalo Mariino vyvolení.⁽¹¹⁾ Blahoslavený Josemaria často říkal, že musíme být velice lidští, abychom mohli být velice nadpřirození. Tak se ptá ve své knize „Potkat Krista“: „Co bychom dělali, kdybychom si mohli zvolit svou matku? Myslím, že bychom si zvolili tu, kterou jsme měli, a že bychom ji vybavili všemi myslitelnými přednostmi. Přesně to udělal Kristus: On je všemohoucí, vševedoucí, dobrota sama, a tak Jeho moc mohla všechnu Jeho vůli proměnit ve skutečnost.“⁽¹²⁾

I. 3. Maria, ukazatel cesty pro protestanty

Obraťme se nyní k odloučeným bratřím. Blahoslavený Josemaria Escrivá je uzavřel do svého

Poslední překážka

srdce. O tom svědčí např. velmi zřetelně skutečnost, že zakladatel Opus Dei usilovně bojoval o to, aby obdržel od Svatého stolce povolení připojit i nekatolíky a nekřesťany jako spolupracovníky ke svému Dílu. S tím souhlasil Jan XXIII., když mu při jedné soukromé audienci bl. Josemaria Escrivá řekl: „Ekumenismu jsem se naučil teprve od Vaší Svatosti!“

V rozhovorech s evangelickými křesťany platily stejné podmínky jako pro katolíky: fundované znalosti, proč Maria požívá tak jedinečné úcty. Josemaria Escrivá rád opakoval: „Musíme milovat Matku Boží, protože Bůh ji miluje více než všechny ostatní tvory. Větší než ona je jen Bůh“. Mnoho konverzí ke katolické církvi, které podporuje a provází Opus Dei ve všech částech světa, je možno nejlépe vysvětlit právě touto cestou. Pochopitelně jsou tyto fundované znalosti a uplatnění rozumu pouze přípravou. Vlastní konverze je věcí milosti, s jakou člověk souhlasí se Zjevením, i když je nám koneckonců nepochopitelné. Chtěla bych v této souvislosti poukázat na jeden mladý americký pár, oba jsou protestantští teologové. Scott a Kimberley Hahnovi našli „cestu domů“ jako spolupracovníci Opus Dei, jak píšou ve své knize „Naše cesta do katolické církve“.⁽¹³⁾ To se stalo tak, jak doporučil bl. Josemaria Escrivá: nejdříve správně poznat víru, protože často jsou to falešné představy o víře toho druhého, které nám brání, abychom uznali pravdu.

Zdá se, že pro protestanty se stala překážkou právě mariánská úcta. My katolíci musíme být schopni prokázat, nakolik je mariánská úcta uvnitř úcty k svatým sice jedinečná, ale podstatně jiná než pocta vzdávaná Bohu. Tím již může být vybudován důležitý most. Tak tomu bylo u Scotta, který dostal biblické zdůvodnění pro mariánskou úctu: Kristus jako člověk nectil podle čtvrtého přikázání Desá-

Někdo mi poslal růženec z umělé hmoty. Když jsem se díval na jeho korálky, cítil jsem, že jsem konfrontován s tou nejobtížnější překážkou, jejíž jméno znělo: Maria. (Katolíci nemají ani zdání, jak těžko snesitelná je mariánská úcta pro tzv. biblické křesťany.) O tolika částech katolické věrouky se už prokázalo, že jsou biblické. Rozhodl jsem s vírou vkročit i na mariánskou půdu.

Zavřel jsem se ve své pracovně a tiše se modlil: „Bože, katolická církev měla dosud pravdu v devětadevadesáti případech ze sta. Poslední zbývající překážkou je Maria. Omlouvám se předem, jestli tě urazí, co udělám... Maria, jsi-li alespoň polovinou toho, co o tobě tvrdí katolická církev, pak tě prosím, přines Pánu tuto moji zvláštní a naléhavou prosbu za mě samotného – což se mi zdá nemožné – skrze tuto modlitbu.“

Začal jsem se modlit svůj první růženec. Modlil jsem se ho na tento úmysl vícekrát i další týden, ale pak jsem na to zapomněl. O tři měsíce později jsem si uvědomil, že ode dne, kdy jsem se pomodlil svůj první růženec, se moje zdánlivě nemožná situace zcela vyřešila. Má naléhavá prosba byla vyslyšena!

Byl jsem zaražený ze své vlastní nepozornosti a nevděčnosti. Okamžitě jsem děkoval Bohu za jeho milost, vzal růženec a od té doby se ho modlím denně. Je to neuvěřitelná zbraň – nejmocnější modlitba, ta, která vrhá nejjasnější světlo na „skandál Vtělení“: Bůh si vybral pokornou venkovskou dívku a povýšil ji k tomu, že se stala tou, která dá bezhříšnou lidskou přirozenost druhé božské Osobě –

tera pouze svého nebeského Otce, ale také svou tělesnou Matku. Následování Krista zahrnuje i tuto úctu k jeho Matce. Slova Písma: *Od této chvíle mě budou blahoslavit všechna pokolení* (Lk 1,48) platí i pro protestanty. Scott z toho např. pocho-

Synu, aby se tak mohl stát naším Spasitelem.

Za nějaký čas mi zatelefonoval jeden starý přítel z vysokých školských studií. Samozřejmě se už doslechl, že se zajímám o katolickou církev. Nazval to „flirtem s děvkou babylonskou“. Neplýtval slovy a šel přímo k jádru věci:

„Tak co, Scotte, už se klaníš i Marii?“

„Poslyš, Chrisi, vždyť ty víš, že katolíci Pannu Marii nezbožšují, oni k ní chovají úctu.“

„Opravdu, Scotte? A jaký je mezi tím rozdíl? Ať tak či onak, stejně pro to není žádný biblický podklad.“

Nevěděl jsem, co na to říct. Mé prsty si pohrávaly s růžencem, a tak jsem se v duchu obrátil k Marii o pomoc. Povzbuzený touto střelnou modlitbou jsem odpověděl:

„No, možná tě to překvapí.“

„Jo, fakticky? A jak to?“

Začal jsem povídat, co mi právě přišlo na mysl: „Chrisi, je to skutečně docela jednoduché. Jen si vzpomeň na dva základní biblické principy.

Za prvé: víš, že Kristus jako člověk dokonale naplnil Boží zákon, včetně přikázání ‚ctít otce svého i matku svou‘. Prokazovat někomu úctu, ctít ho, se hebrejsky řekne kabodah, což doslova znamená oslavovat, velebit. Takže Kristus nejenom ctí svého nebeského Otce, ale také dokonale ctí svou pozemskou matku Marii tím, že ji zahrnul svou vlastní Boží slávou.

A druhý princip je ještě jednodušší – napodobování samotného Krista. Takže se prostě snažíme napodobovat Krista nejenom tím, že ctíme své vlastní matky, ale že se snažíme ctít každého,

koho ctí on – a to stejnou měrou úcty jako on.“

Delší chvíli bylo ticho. Pak Chris řekl: „Takhle řečeno jsem to ještě nikdy neslyšel.“

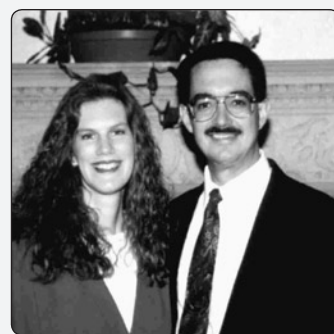
Abych řekl pravdu, já také ne. Pak jsem pokračoval: „Chrisi, tohle je jenom shrnutí toho, co o mariánské úctě po staletí učí papežové.“

Chris se však znovu připravoval k útoku: „Papežové jsou jedna věc, ale kde to stojí v Písmu?“

Instinktivně jsem opáčil: „Chrisi, Lukáš 1,48 říká: ‚Hle, od této chvíle budou mne blahoslavit všechna pokolení‘. A to je přesně to, co dělá růženec, Chrisi. Modlitbou růžence se naplňují slova Písma.“

Opět následovala tichá odmlka. Najednou Chris rychle změnil téma hovoru.

Od té doby jsem stále více pocítoval, jak modlitba růžence skutečně prohlubovala mé vlastní teologické pronikání do Písma svatého. Jádrem bylo samozřejmě rozjímání patnácti růžencových tajemství. Zjistil jsem, že modlitba sama poskytuje jistý teologický vhled pro rozjímání o všech tajemstvích naší víry, a to na základě čehosi, co sahá až za racionální schopnosti intelektu, aniž by to však bylo zaměřeno proti němu. To „cosi“ nazývají někteří teologové „logikou lásky“.

Z knihy Scott a Kimberley Hahnovi: *Naše cesta do katolické církve*

přínejmenším přece vyvolená, nejvíce omilostněná žena všech dob, která porodila Božího Syna a dala mu lidskou přirozenost. Protestanti pravděpodobně věřili, že musí vyvážit přehnanou pozornost, kterou jí prokazují katolíci.⁽¹⁴⁾ ►

► V Layton Study Center v Milwaukee, středisku Opus Dei, naučil se Scott sám uskutečňovat praktický životní plán. Nakonec řekl, že jeho konverze ke katolické církvi byla cestou od hororových představ k návratu domů. A právě on si dříve myslel, že není možné být přemýšlivým křesťanem a zůstat římským katolíkem. Jeho žena Kimberley ztratila hrůzu z úcty k Panně Marii jako Matce Boží, když poznala, že prohlášení Panny Marie za Bohorodičku se uskutečnilo 1000 let před vznikem protestantismu. I Kimberley časem pochopila, že Mariino poslání spočívá v tom, poukazovat na Krista, jak to učinila v Káně: „*Udělejte všechno, co vám řekne*“ (Jan 2,6). Tak jako se umělec těší, když obdivují jeho dílo, tak patří k Boží slávě, když lidé uctívají Marii, která je jeho mistrovským dílem. Návrat Kimberley začal, jak sama říká, teologicky. Později byla prolomena i citová blokáda. Píše zcela otevřeně: „Měla jsem ji jako Jan vzít k sobě jako svou matku? Místo abych se dívala na Marii jako na překážku, začala jsem o ní uvažovat jako o drahocenném daru od Pána, jako o ženě, která mě miluje... Nebyla to už jen obyčejná nauka, kterou člověk musí pochopit. Byla to osoba, kterou jsem musela obejmout z celého srdce!“⁽¹⁵⁾

Josemaria Escrivá, který mohl udělat mnoho podobných zkušeností s konvertity, pojal je jako ty, které potkal v Kristu: „Mnoho obrácení, mnoho rozhodnutí odevzdat se službě Bohu předcházelo setkání s Marií... A tak *udělejte všechno, co vám řekne*, se proměnilo ve skutečnost velkodušného sebeodevzdání, v křesťanské povolání... ON chce, abychom skrze setkání s Jeho Matkou rostli v lásce k Němu a vyhledávali denně stále více styků s ní.“⁽¹⁶⁾

(Pokračování příště)

Pozn. red.: Odkazy na literaturu z prostorových důvodů uvedeme v příštím čísle.

Útěcha Kristova a útěchy Mariiny

V životě jednotlivců i v životě národů nastávají situace, kdy zavládne velká bezradnost a velká bezútěšnost. To platí dnes vzhledem k situaci ve Svaté zemi především pro tamní křesťany, kterým hrozí, že budou rozdraceni mezi dvěma mlýnskými kameny. To trápi obzvláště přemýšlivé lidi, kteří do nového tisíciletí vstoupili s tolika nadějemi.

Nesmíme se však mylně domnívat, že takové situace jsou jen výjimečné a že nejsou typické ani pro život jednotlivců ani pro život národů. Pravdou je spíše opak, že se, pokud jde o taková soužení, jedná o něco zcela normálního, čím bývají lidé vždy znovu postiženi. Zvláštním způsobem to potvrzuje evangelium, které zaznamenává Ježíšovu řeč na rozloučenou a které hovoří o bezútěšné situaci učedníků (srov. Jan 14,1-12).

1. Učedníci vědí o brzkém odloučení od Pána. V této situaci se cítí bezradní a plní strachu. Chtěli by položit stejnou otázku, jakou si dnes mnozí kladou, když při pohledu na Svatou zemi rezignovaně volají: „Jak to půjde dále?“ Podobně to cítí i učedníci, když říkají: „Nevíme vůbec, kam jdeš a neznáme cestu, která tam vede.“

Ježíš se však představuje před svým odchodem v nové situaci, která během Jeho života nebyla tak výrazná. Těší své učedníky a dodává jim odvahy a důvěry; dává jim naději na cestu do budoucnosti. Poučení a povzbuzení, které tu Ježíš učedníkům uděluje – nazývá je na jiném místě své řeči na rozloučenou přáteli – je vlastně katechezí o jádru a podstatě křesťanské víry.

Ježíš jim nejdříve říká, že budou muset vykročit na cestu, která pro ně nebude lehká. První křesťané se významně nazývali „bratři na cestě“. Učedníci se neměli dát od této cesty odradit a i přes pozemskou Pánovu nepřítomnost neměli mít strach; mají přece především víru v Boha a v Toho, kterého jim poslal, v Ježíše Krista. To je důvod ničím neotřesitelné důvěry. Je to síla, se kterou mohou překonat všechny obtíže cesty. Především však má tato cesta velký smysl: jsou to nebeské příbytky, které Kristus přislíbil a které jsou připraveny pro ty, kteří jsou Jeho. Takový vysoký cíl musí všechny námahy a starosti cesty učinit lehkými, neboť nespočívá v ničem menším než v konečném, naplněném bytí s Pánem, v životě v nebi v dokonalém společenství s Ním.

Pro tuto cestu je jim dán ještě doplňkový dar, který musí být rovněž doplněn ujištěním, dar modlitby, která zna-

mená silnou životní moc pro cestu. Neboť kdo se modlí, je ve všech protivenstvích a proti všem protivníkům stále silnější. Nakonec se dostává učedníkům překvapujícího zaslíbení a ujištění, že budou konat skutky, které konal Kristus, ba dokonce ještě větší než On. Ježíš tím má na mysli misii, kterou měli učedníci po Jeho nanebevstoupení velkoryse provádět v důvěře v Otce a s pomocí Krista, který se za ně bude u Otce přimlouvav.

2. Někdo by mohl namítnout, že Ježíšova zaslíbení spočívají v příslibech pro budoucnost – v budoucí vyhlídce na nebe, na vyslyšené modlitby, na zdařenou misi, ale nic z toho není přítomné, hmatatelné, nic, co by již nyní bylo k dispozici. Ale tato námitka není oprávněná. V centru dlouhé útěšné řeči stojí totiž závažná slova: *Já jsem cesta, pravda a život*. Když se zde Ježíš identifikuje s cestou pro učedníky, když se označuje za *pravdu a život*, znamená

to, že On sám jim zůstává nablízku svým Duchem, svou silou a svou osobou. Neopustí své učedníky, bude ustavičně s nimi.

Tím se dotýká podstatné pravdy křesťanství. Je to přesvědčení o životním vztahu Bohočlověka Ježíše Krista k věřícím. Být křesťanem neznamená něco teoretického, nějaká myšlenková příslušnost k historické postavě nebo pravdě. Znamená to spíše skutečné a existující spolubytí s Kristem, nikdy nekončící setkání s Ním ve víře a v lásce. Zde se připomíná podstatné tajemství křesťanství: Boží Syn ve své živé přítomnosti. Je to

stejná myšlenka, jakou jinými slovy vyjadřuje Pavel, když říká: *Kristus je ve vás, naděje na věčnou spásu* (Kol 1,27). To je nejen trvalá podstata křesťanské víry, nýbrž také rozhodující hlavní věta pro obnovu této víry v době krize víry a ztráty víry. Svatý otec proto zdůrazňuje ve své encyklice k počátku nového tisíciletí, že obnova víry musí začít pohledem na živého a blízkého Pána. Konkrétně nás vyzývá k tomu, že musíme číst v tváři Krista, který je *s námi po všechny dny až do skonání světa*. Když se tedy ptáme po vlastní útěše a důvodech příslibu pro učedníky všech dob, pak můžeme říct: Živě přítomný Pán je nejen dárce příslibu, naděje a útěchy. On sám je Útěcha ve své přítomné osobě.

Když však v souvislosti s evangeliem hovoříme o útěše a příslibu v Ježíši Kristu, jak bychom mohli zapomenout zde v mariánské bazilice v Kevelaeru u milostného obrazu Marie – Těšitelky zarmoucených na Marii, která je na tomto místě uctívána od třicetileté války jako Ochránkyň a Těšitelka lidí? Paralely mezi Marií a Kristem, který sám je nesrovnatelný, jsou v křesťanské zbožnosti vždy zřejmé a uznávané. Jestliže Kristus byl cestou, pak Maria byla uznána za tu, která „připravuje cestu“; jestliže věříme v Krista jako v Pravdu, pak Maria je podle hymnu Akhatistos „souhrn Kristovy pravdy“; jestliže chápeme Krista jakožto život, pak Maria je nositelkou, dárkyní a ochránkyní tohoto Života. Tak byla křesťanskou zbožností po boku Spasitele a Zachránce pozdvižena na Pomocnici a Těšitelku křesťanů.

Ale přirozeně je zde možno se ptát, zda tím nedochází k zmenšení jedinečné velikosti Ježíše Krista, prvního Obhájece a Přímlyvce lidí u Otce, jestliže Maria vstupuje do podobné, ale skutečně jen podobné role jako Ježíš Kristus? Mnoho kritiky mariánské úcty se soustřeďuje na otázku: Proč nestačí Kristus

Kardinál Leo Scheffczyk

jako Zachránce, Pomocník a Těšitel lidstva? Proč to neplatí jen pro Krista samotného, jak to říkají někteří nekatolící bratři?

První odpověď na tuto otázku může znít jedinečně: Protože Kristus to sám tak chtěl a zařídil. Byl to On sám, který z kříže řekl Marii: „Ženo, to je tvůj syn!“ Těmito slovy dal Marii celému lidstvu za Matku, Pomocnici a Těšitelku, neboť Jan tu zastupuje celé lidstvo. Kristus sám neviděl v Marii žádnou konkurenci pro svou osobu a pro své dílo. Naopak chtěl mít lidi, kteří by s Ním spolupracovali, vstupovali do Jeho díla, to pak pod Jeho vedením nesli dále a stali se tak podle sv. Pavla *Božími spolupracovníky*. Tak chtěl On sám, který je jediným Pomocníkem a Těšitelem lidstva, aby Maria vstoupila do této služby a jako Přímlyvkyně, Pomocnice a Těšitelka se u Něho zastávala lidí.

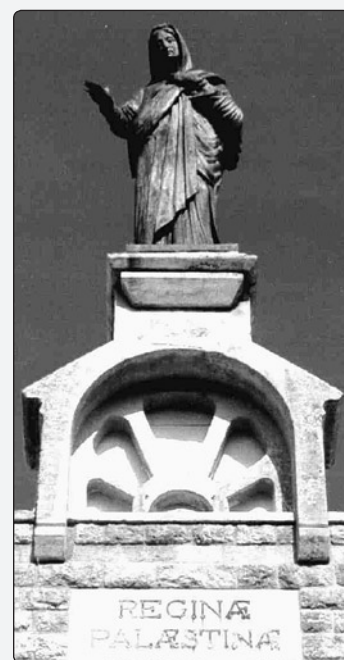
To nijak neprotirečí působení a konání Ježíše Krista. Je to spíše rozšíření, doplnění a prohloubení spásného působení Pána na polí lidstva. Maria je ve všem velkou Prostřednicí mezi Kristem a věřícími. Jestliže Kristus je přítomný Pán, který nás potkává, zachraňuje a dává nám útěchu, pak Maria silou svého nejtěšnějšího mateřského spojení s Kristem je tou, která nás přivádí ke Kristu, tomuto setkání s Ním

razí cestu a prohlubuje je. Jako Matka Pána, která pro svého Syna nekonečně trpěla, dokáže nás především sama těšit v utrpení, mírnit naši bolest, pomáhat nám snášet strádání.

Ona však vůbec není nějakou žárlivou ženou, která váže na sebe jednoho člověka. Ona spíše otevírá cestu ke Kristu a přivádí lidi do blízkosti Bohočlověka Ježíše Krista, Pramene, ze kterého prýští v plné míře záchrana, jistota a útěcha. Zde můžeme ještě jednou zcela jasně říct: Maria není útěcha. Útěcha je Kristus, ale Maria představuje zprostředkování k útěše v Kristu a je tedy Těšitelkou. Mariino prostřednictví však propůjčuje našemu spojení s Kristem zcela zvláštní teplo, cituplnou hloubku a lidskou niternost. Prostřednictvím Kristovy Matky, která je i naší Matkou, dovolu- je nám, abychom se při setkání s Kristem stali Kristovými bratry. Mariina přítomnost ponou- řuje naše setkání s Kristem do atmosféry lidské blízkosti a dů- věrné rodinné příslušnosti. Pro lidstvo to má při uskutečňování spásy velký význam. Proto není Těšitelka Maria, kterou uctí- váme na tomto místě, žádným soupeřem, žádnou protiinstan- cí k síle a útěše, která přichází ze setkání s Kristem.

V útěše, kterou nám daru- je Maria, otevírá se spíše brá- na, skrze kterou k nám přichází Kristova síla. Maria je ve svém prostřednictví transparentem, skrze který září Kristovo svět- lo ve své nejvyšší krásě. Proto je možno jmenovat také ji, když k nám evangelium hovo- ří o těšitelské moci Ježíše Kri- sta; neboť je to právě Maria, kte- rá nás vede ke Kristu a otevírá nám v plnosti Jeho útěchu. Pro- to jsou oba, každý svým jedineč- ným a nezaměnitelným způso- bem, našimi Pomocníky a Těši- teli: Kristus v božské síle a plné moci, Maria ve služebné spolu- pomoci, která je však pro nás nezbytná.

Překlad Iš-

NAŠÍ PANÍ, KRÁLOVNĚ PALESTINY

Ó Maria, neposkvrněná Panno, Královno nebe a země, padáme před tvým vznešeným trůnem, plni důvěry ve tvou mateřskou dobrotu, tvou neomezenou moc, prosíme tě o jediný laskavý tvůj pohled na tuto zemi Palestiny, která ti patří více než komukoliv jinému, neboť jsi ji posvětila svým narozením, svými ctnostmi, svým utrpením. V ní jsi dala světu Spasitele. Rozpomeň se, že jsi nám byla dána za Ochránkyni a Prostřednici.

Bdi tedy s obzvláštní starostlivostí nad touto svou vlastní a zažeh temnoty hrůzy sluncem spravedlnosti. Dej, ať se zde co nejdříve uskuteční přání tvého Syna, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř. Nám všem dej milost, abychom mohli sloužit Pánu každý den našeho života ve svatosti a spravedlnosti a abychom mohli pro zásluhy Ježíše Krista, našeho Vykupitele, šťastně přejít z pozemského Jeruzaléma do Jeruzaléma nebeského. Amen.

Sestra Emmanuela píše...

Georgette – 2. července opustila v 86 letech tento svět jedna veliká mystička – Georgette Faniel. Svůj život obětovala za Medžugorje a za kněze. K našemu většímu duchovnímu prospěchu jsme s ní byli už léta v kontaktu. Brala si k srdci vše, co jsme jí sdělovali, a dostávala nádherné Boží odpovědi. A jak byla radostná!

Slíbila mi, že z nebe nám bude pomáhat mnohem víc, než jak to dělala na zemi.

Následující výňatky z jedné kapitoly knihy „Medžugorje, léta 90.“⁽¹⁾ vám pomohou trochu ji poznat:

»Georgette se narodila v roce 1915 v Montrealu. Od šesti let k ní hovořil Ježíš. Slyšela ho právě tak v srdci jako v uších. Tehdy si myslela, že všichni slyší Ježíšův hlas jako ona! Od šesti let je také zasažena nemocí, která jí bude působit čím dál víc utrpení a učiní ji nemohoucí, ale její „nebeští společníci“ jí pomáhají nést tento kříž a spojovat své bolesti s Ježíšovými. Žije také s anděly, kteří jí velmi konkrétně pomáhají.

V roce 1950 dostává Ježíšovy rány a prožívá Jeho utrpení. Potom přijde klíčová událost, která potěší všechny, kteří milují Medžugorje. Na Velký pátek 1985 se jí Pán ptá, zda chce obětovat svůj život, všechno své utrpení a modlitby za uznání autentičnosti medžugorských zjevení. Od té doby neustává „pracovat“ v záležitosti Medžugorje; dnem i nocí (spí jen 1 hodinu) se obětuje za vizionáře, za farní františkány, za místního biskupa a samozřejmě za farníky a poutníky.

Během svých misijních cest do Kanady ji vizionáři i františkáni vždy navštěvují, Georgette patří do jejich duchovní rodiny. Osobně jsem hluboce přesvědčena, že Medžugorje vděčí za svou mimořádnou plodnost také těm duším, které se tiše obětují ve svém pokojíku a které až

do krve bojují proti mocnostem temnot a tak obdrží od Božího Srdce ta nejcennější vítězství. Georgette je jednou z nich.

Vím, že pociťuje až k agónii všechny urážky, jimiž je častována Královna míru, pletichy proti Medžugorje, naše lhostejnosti vůči poselstvím, naše rozdělení a váhavosti.

Georgettě se dostalo světle ohledně podstatné úlohy Jana Pavla II., pokud jde o Medžugorje. Vnitřně sleduje jako na obrazovce mystické televize velký boj, který probíhá v Medžugorje pro záchranu lidského pokolení.

Říká: „Od té doby, co mě věčný Otec požádal, abych Jemu obětovala své bolesti a modlitby za Medžugorje, satan proti mně zuří mnohem víc než předtím. Otec mě žádá, abych ty rány obětovala za Svatého otce, za zasvěcené duše, za medžugorské kněze a vizionáře, aby byli chráněni před jejich viditelnými i neviditelnými nepřáteli; za biskupy bývalé Jugoslávie a za všechny, kteří žádají o naše modlitby. Obětují své bolesti za to, aby poselství Královny míru bylo všude rozšířeno v jeho autenticitě. Jednoho dne jsem viděla Panu Marii plakat. Byla jsem přesvědčena, že plakala kvůli situaci v Medžugorje. Plakala hodně, ale v tichosti a důstojnosti Matky a Královny. Žádá modlitby za kněze v Medžugorje, ale také za ty kněze, kteří toto pozeňnané místo navštěvují, za poutníky, za vizionáře, aby byli věrni tomu, oč je žádá.“

Georgette je jedním z nádherných klenotů Medžugorje.«

* * *

Kněžské exercicie v Medžugorje – Začátkem července se na nich shromáždilo 500 kněží! (Pozn. překl.: Z ČR jich tam bylo podle jiných zpráv 10, ze Slovenska dokonce 70.) Mnozí z nich říkají, že program byl velmi kvalitní.

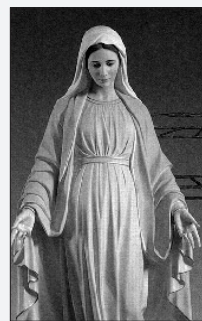
Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes se raduji s vaším patronem a zvu vás, abyste byli otevřeni Boží vůli tak, aby víra rostla ve vás a skrze vás v lidech, které potkáte ve svém každodenním životě.

Děti moje, modlete se, až se vám modlitba stane radostí.

Proste vaše svaté patrony, aby vám pomohli růst v lásce k Bohu. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.

Medžugorje, 25. 7. 2001

(svátek sv. Jakuba, patrona medžugorské farnosti)

Církev nebe a země jsou jen jedna jediná realita...

Panna Maria nás zve, abychom pro náš duchovní růst se dovolávali našich svatých patronů. To je nádherná příležitost, otevřít oči pro neviditelný svět. Společenství svatých je skutečné sdílení, obhacující rozhovor a drahocenná pomoc. My jsme příliš náchylní vnímat jen negativní elementy neviditelného světa, jako pohané se bát zlých mocností a duchů, vidět demony, kteří staví překážky na naši cestu – zatím co jsme obklopeni anděly a nesmírným zástupem těch, kteří už jsou ve světle. Stavíme přehradu mezi ně a sebe, jakoby už měli oči jen pro kontemplaci nebeských realit, zatímco sv. Terezička říkala: své nebe strávím tím, že budu dělat dobro na zemi.

Církev nebe a země jsou jen jedna jediná realita a my na to nemáme zapomínat, zejména když jsme zmalomyslněli kvůli ubohosti té části Církve, která putuje v našem človecenství.

Jen naše víra a úcta jsou nepostradatelné, aby naši nebeští přátelé intervenovali, neboť jsme svrchovaně svobodní v rozhodování, vyzvat je nebo ne. Odpovězme tedy s nadšením na výzvu svaté Panny, aby naše modlitba se radovala s Nebem.

Bratr Efraim, k poselství Královny míru, 25. 7. 2002

Jeden z účastníků, P. Angelo de Pompa, vyprávěl:

»Přicházím z jedné farnosti v Kanadě poblíž Vancouveru. Loni mi moji farníci dali jako dárek k narozeninám letenku do Medžugorje a řekli mi to až měsíc před odletem. Dost mě to naštválo, když jednoho krásného dne veřejně oznámili, že mi připravili tento dar. Šílel jsem! Čekal jsem, že uslyším: „Posíláme tě na Hawai“, nebo kamkoliv jinam. A říkal jsem si: „Proč tam? Co tam budu dělat?!“ Ale letenka byla pořízena a už se nedalo nic změnit.

Přistáli jsme tedy ve Splitu a sotva jsme nasedli do autobusu, vedoucí začal růženec. Byl jsem čím dál nervóznější. „Dole máme to nádherné jadranské moře a oni ani nezastaví, aby nás nechali vidět vodu!“ Nako-

nec, zatím co jsme přijížděli do Medžugorje a zahýbali u pošty, najednou (zatím co ve mně zuřila bouře) na mne padl nesmírný pocit míru. Fyzicky to nemohu popsat. Cítil jsem něco, takový pokoj, který od temene mé hlavy sestupoval na krk, na ramena a pak pomalu dál až do nohou. Pociťoval jsem takový mír, že když tato zkušenost skončila, řekl jsem si: „Hawai? Cokoliv!“ Učinil jsem také zkušenost zvláštní přítomnosti. Cítil jsem Marii přítomnou. Byl to duchovní pocit a tato přítomnost vlévala do mého nitra pocit míru. Fakt je, že když nastala chvíle odjezdu, chtěl jsem zůstat!«

Sr. Emmanuela: Otče, co vás nejvíc přesvědčilo o zdejších zjeveních?

P. Angelo: Ta zkušenost mí-

ru, kterou jsem zakusil. Neboť než jsem přišel do Medžugorje, v mé farnosti mě rozčilovala i nejmenší maličkost. Byl jsem unaven, ve vzduchu bylo napětí, všechno mě rozčilovalo. Když jsem se vrátil, tytéž maličkosti se mě nedotýkaly víc než voda na peři kachny!

A farníkům jsem pak řekl: „OK! Poslali jste mě do Medžugorje, nyní přišel čas odvety. Teď vám povím, co budeme dělat.“ Vysvětlil jsem jim tříhodinový večerní modlitební program a řekl jsem jim, že občas, ne každý den, budeme dělat totéž. A oni nadšeně tleskali!!! Byli rádi, že to slyší. To byl tedy viditelný plod, kromě mého osobního života. Je mi 71 let. Loni se mi nepodařilo vylézt na vrch zjevení, zastavil jsem se ve třetíně. Letos jsem vystoupil na oba kopce (ještě mě bolí nohy), to říká mnoho!

Sr. Emmanuela: Otče, co byste řekl těm, kdo nepřijímají Medžugorje?

P. Angelo: No tak... „Nemějte předsudky! Musíte udělat vlastní zkušenost!“ A těm, kteří tomu věří, bych řekl: „Nepožívejte velkých slov, abyste byli přesvědčiví. Vaše slova nebudou moci vyjádřit vaši osobní zkušenost. Tak je žijte!“

Máme noviny, kde se lidé z několika farností střídají v psaní článků. Po svém návratu jsem byl na řadě já. Napsal jsem tedy svou zkušenost a závěrem jsem dodal: „Myslím, že jsem opustil kout nebe, abych se vrátil sem na zem“. A redaktorka přidala svůj dodatek: „V každém případě, jedno je jisté: Otec Angelo se změnil!“

Sestra Emmanuela

Poznámky:

⁽¹⁾ Ed. Béatitudes, 1996. (Logos Diffusion, Préville, F-21600, Ouges. Fax: 0033380 36 92 69)

⁽²⁾ Tato slova jsem slyšela z jejich vlastních úst. Jsou také zachycena v knize „Maria, Královna míru, zůstává s námi“ („Marie, R.d.I.Paix demeure avec nous“), Ed Paulines + OEIL, 1987.

Proč letos zase na Maria Hilf?

Tak mnoho lidí dnes nedovede rozlišovat dobro a zlo, světlo a tmu. Kultura smrti se může šířit proto, že lidé onen stín, padající na současný svět, ani nevidí. Reálný pohled je skličující. Ale kdo dokáže vidět tmu, vidí i světla, která v ní září a přinášejí naději. Naději, jakou má havír, hledající zlato v temnotě pod zemí.

Nedávno se v naší vlasti znovu objevilo jedno z těchto světél naděje, místo, na němž se nacházejí poklady Božích milostí, jako se nachází zlato v horách. Ano, jsou to Zlaté Hory. Poblíž městečka s tímto názvem, v lesích na severním okraji Jeseníků je místo, na němž se odedávna těžilo zlato. Tam kdysi Matka Boží poskytla ochranu a pomoc pozemské matce, aby mohla porodit své dítě ve chvíli nebezpečí. V dobách komunismu si lidská zloba toto poutní místo vybrala k vymazání z mapy. Ale tma nemůže světlo pohltit. Zde žila láska k nebeské Matce dál a již nyní tu stojí nový kostel zasvěcený PANNĚ MARIÍ POMOCNĚ, OCHRÁNKYNI ŽIVOTA. Opět sem začínají putovat lidé z blízkého i vzdáleného okolí, a zvláště ti, jimž nedá spát nelidské zacházení s lidským životem, jež je sice poněkud skrytou, ale přesto největší metlou současného světa.

Víme, jak těžké je začít a dokončit takové dílo, jakým je vybudování kostela. Jak těžko se shánějí schopní lidé, materiální prostředky i jiné náležitosti i tam, kde je stavba potřebná kvůli velkému počtu věřících, ve městech a na velkých sídlišťích. Kostel u Zlatých Hor stojí na odlehlém místě, jakoby zby-

tečně. A právě zde se dílo dobře zdařilo. Tato velká pomoc Matky Boží je pro všechny povzbuzením a nadějí. Již nyní se zde mohou sytit ti, kdo hladovějí a žízni po spravedlnosti, když vidí, jak krutě je zacházeno zvláště s nenarozenými dětmi.

Modlitby, které se na tomto místě konají za větší úctu k lidskému životu a na smír za jeho svévolné ničení, jsou jistě obzvlášť potřebné. Věříme, že Matka Boží je ráda slyší, a proto nás volá do Zlatých Hor. Vždyť právě ona chce život chránit, jak to nádherně vyjadřuje zdejší milosrdný obraz. Maria na něm jemně a při tom pevně drží své Dítě, a tak mu poskytuje bezpečnou ochranu. Maria chrání Ježíše, který je Život sám; je tou nejlepší OCHRÁNKYNI ŽIVOTA.

Poutní kostel P. MARIE, CHRÁNKYNI ŽIVOTA, u Zlatých Hor můžete navštívit kdykoli v denní době. Je stále otevřený. Tak jako náruč Boží Matky, která nepřetržitě čeká na svoje děti a chce je přiblížit ke svému Synu. Mše svaté jsou zde slouženy každou sobotu v 10.30 hod. a každou neděli v 10.30 a v 15 hod. Každý první pátek v měsíci ve 21 hodin se jde pěší noční kající křížová cesta z města Zlaté Hory až na poutní místo. Koná se jako pokání k odvrácení trestů za umělé potraty.

Letos vás zvláště zveme na hlavní pouť v sobotu 10. srpna 2002, kdy zde bude náš otec biskup František Václav sloužit mši sv. v 11 hodin a kdy zde všichni budeme prosit za záchranu života našeho národa. Další informace na tel. 0645 425916.

Podle starších pramenů zpracoval VDV

AL-KAIDA PROTI VATIKÁNU

Italská policie zveřejnila dokumenty, ze kterých vyplývá, že teroristé z okruhu organizace Al-Kaida plánovali několik útoků na Vatikán. Ve zprávě protiteroristické policie DIGOS je zřejmé, že teroristická skupina se sídlem v Alžírě ve vazbě na Al-Kaidu označila za cíle svých útoků Vatikán a jednotky USA v Evropě.

Podle kath-net

In memoriam Mons. Ferdinand Bilek 2. 11. 1917 – 23. 7. 2002

I tak to někdy bývá když pravda je naruby obrácena že zločinci soudí spravedlivě a pravá láska k vlasti je nazývána vlastizradou

Bezpočtukrát vyfukávaly kulometry psacích strojů falešné obžaloby
Tříkrát musel přijít branou ponižení
Tříkrát nastavil hlavu pod gilotinu bezpráví
Tříkrát stál na popravišti lidského odsouzení

A přece sepaté ruce Matky byly vždy mocnější než všechny závory a neprostopné zdi než všechn žár v ohnivé peci nenávisti

Do ticha soudní síně naplno zazněl jeho nezlomený hlas
Boží jméno je Spravedlnost a před touto Spravedlností i vy všichni mocní budete se jednou zodpovídat
Dík Tobě Otče Ferdinande za kněžskou cestu díky za věrné společenství pro obnovu naší vlasti

P. Josef Veselý

Mons. Ferdinand Bilek by se letos v listopadu dožil 85 let. Redakce Světla a Matice CM v něm ztrácí velkého přítele; když však uvážíme, že jeho život „se jenom změnil, nezanimke“ (preface), doufáme, že svou přímluvou spolupracovníkem a přítelem zůstane; zůstane i dále živým údem Mariánského kněžského hnutí; neztrácíme ho vlastně ani jako „muklové“, jeho i naše utrpení nebylo nadarmo... Komunistický režim dobře tušil či věděl, kde má Církev zasáhnout... Potom co byl spirituálem kněžského semináře v Olomouci (1948 – září 1950), byl internován od července 1951 do září 1952 v Želivě a Hájku, pak byl vězněn od května 1955 ve Valdicích a Rtyni. Po čtyřleté práci jako dělník ve Vodotečně Přerov byl znovu vězněn ve Rtyni

Pokračování na str. 15

Nejsvětější Panna Maria v mém osobním životě

Pán, který ráčil na mne shlédnout, aby mě učinil knězem a pastýřem svého lidu, použil k tomu prostředky velice prosté a současně transcendentní. Stejně tak přítomnost nejsvětější Panny Marie byla v mém životě velmi důležitá pro mé poslání pastýřské a kněžské.

Především mi Pán ve svém nekonečném milosrdenství umožnil, abych se narodil v katolické rodině, ve které vděčím svému otci za jeho vedení ke kázni a formování pravých hodnot a své matce za její obzvláštní mariánskou úctu, prokazovanou nejsvětější Panně, Matce Milostí, patronce ozbrojených sil v Peru.

První projevy lásky a úcty k Matce Boží jsem zakusil tedy již v lůně své rodiny v mém rodovém domě.

Byla to moje matka, která mi vštěpovala tuto úctu a učila mě opravdu milovat Pannu Ma-

dy šestnáct let – moji představení mě učili úctě k Panně Marii, nazývané Neposkrvněné Početí, protože ona je patronkou řádu a protože ji velmi uctíval sv. František. Ten ji vyzýval jako Pannu Marii Andělskou. Dalším důvodem této zvláštní úcty byla postava bl. Duns Scota, který ve svých teologických disputacích obhajoval úctu k Neposkrvněnému Početí Panny Marie.

V době mých filozofických studií v Collegio Serafico ve městě Arequipa na jihu Peru, přibyl v mé mariánské úctě další titul: Panna Maria Guadalupe, která je patronkou tohoto formačního střediska.

Tuto kolej a její překrásnou kapli vybudoval P. Jose Guadalupe Mojica, Mexičan, slavný tenorista, který obzvláště uctíval Pannu z Guadalupe. Od něho jsem se naučil velké úctě

Setkání s tolika spolubratři-mi kněžimi a pastýři, zasvěcenými Mariánskému kněžskému hnutí, s nimiž se mohu podělit o své starosti, naděje i mariánské projekty, velice obohacují mého ducha a moji aktuální pastorační aktivitu. Současně značně přispěly k hlubokému a podnětnému studiu poselství Svaté Panny a k úvahám, k nimž jsem každoročně pozván u příležitosti mezinárodních setkání našeho hnutí.

Vedení diecézi, které bylo svěřeno mému působení jako pomocnému biskupu v Limě, vojenskému biskupu Peru a nyní jako metropolitnímu arcibiskupovi v Trujillo, nebylo snadné především vzhledem k složité situaci a různým bojům za lidská práva a lidskou důstojnost. Lid v Peru často trpí nespravedlnostmi a ponižováním kvůli prospěchu malé hrstky obyvatel, za-

teleskému úřadu Církve. Přitom nechybějí potěšující plody úsilí při hledání Kristova království a dobra Církve.

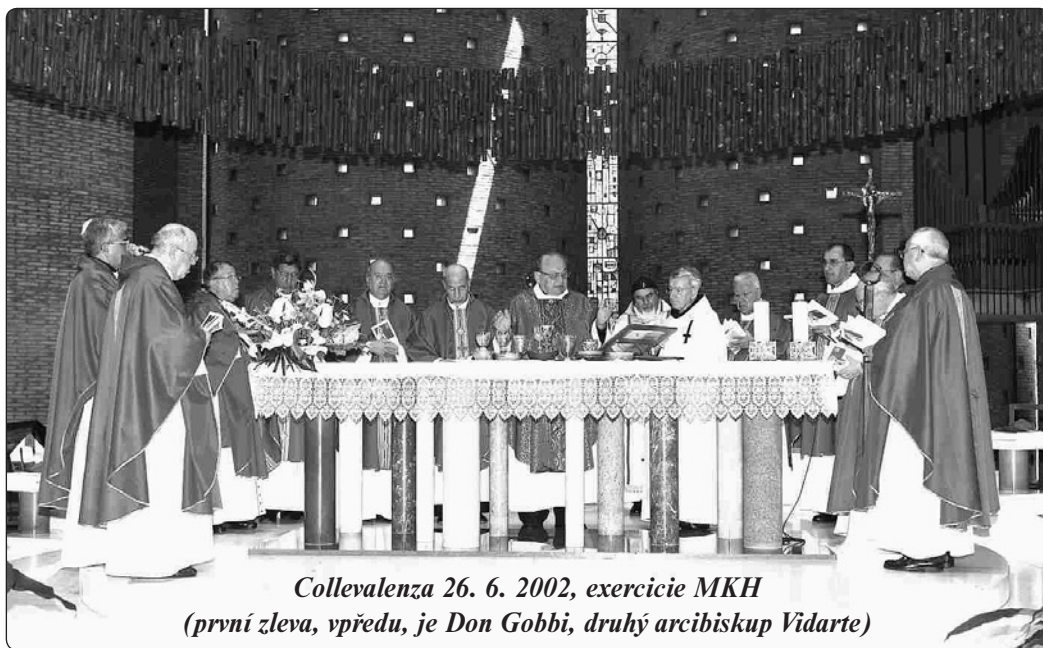
Pastorační návštěvy na tolika úřadech, u dislokovaných jednotek na celém území státu i u policejních sil měly vždy za cíl posílit víru, účast ve svátostech a úctu k Panně Marii modlitbou růžence. Mám za to, že všechno toto úsilí nebylo marné a přineslo svůj užitek.

Positivní výsledek se dostavil v podobě nových křtů a biřmování. Rostoucí účast na svátostech smíření a Eucharistie i potřeba pokračovat v růžencové praxi, to jsou plody četných modliteb Božího lidu.

Je však třeba připomenout významný podíl laiků Mariánského kněžského hnutí. Zvláštního ocenění zasluhuje setkání, které se uskutečnilo před dvěma roky v Koreji, kde zazněla svědectví pana Parka a sestry Kim, kteří zdůraznili, jak velice se v Jižní Koreji rozšířila mariánská úcta.

Shromáždění laici zde podali svědectví o své hluboké víře v Pána a jeho svatou Matku, o své velké úctě ke Svatému otci a o synovské oddanosti ke svým pastýřům v souladu s jejich východní tradicí. To všechno bylo velkou posilou pro můj duchovní život. Svědectví, která jsem zde mohl shromáždit, byla pro mě doslova výzvou k ještě většímu a rozhodnějšímu úsilí o Kristovo království a k šíření stále větší úcty k nebeské Matce.

Jestliže odpovídáme na Mariiiny výzvy, její mateřské a neposkrvněné Srdce nás přijímá a nikdy nás neopustí. Vede nás za ruku a přitahuje nás k sobě a ke svému milovanému Synu, našemu Pánu Ježíši Kristu. Tak jsem pochopil, že její mateřská láska nám dovoluje prožívat zkušenost z odevzdanosti k ní a přijímat četné milosti, které naplňují naše srdce a na-

*Collevalenza 26. 6. 2002, exercicie MKH
(první zleva, vpředu, je Don Gobbi, druhý arcibiskup Vidarte)*

rii a dávala tak smysl a hodnotu lásce, ke které jsme povoláni, abychom ji projevovali. Nikdy z mé mysli nevymizí vzpomínka na matku, pohrouženou do modlitby. Často jsem ji vídal, jak klečí před obrazem Madony, Matky Milostí.

Když jsem vstoupil do františkánského řádu – bylo mi teh-

dy mně a neopomněl jsem navštívit ji v její mexické svatyni, kde jsem do jejích požehnaných rukou vložil svou odpovědnost a své kněžské poslání.

Dalším zvláštním mateřským darem Panny Marie byla nepochybně příležitost poznat Mariánské kněžské hnutí, k němuž již několik let patřím.

tímco vládá si kvůli tomu nedělá starosti.

Přítomnost nejsvětější Panny a její poselství byly pro mě vždy důležité v mém pastoračním rozhodování, neboť jsou pro mne zdrojem nauky a ducha, který žije v mé kněžské povolání a moji pastorační práci ve věrnosti k Písmu svatému a k učí-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

šeho ducha útěchou, požehnaním a nekonečným milosrdenstvím. To jsem skutečně prožil při návštěvách různých svatyní, jí zasvěcených. Její láskyplná náruč mě přijala v Lurdech, mnohokrát v Guadalupe, ve Fatimě a v Čenstochové.

Musím vzdávat díky Bohu, že v arcidiecezi Truillo je silná mariánská úcta, čehož svědectvím jsou čtyři svatyně zasvěcené Neposkvrněnému Početí Panny Marie v Portě (největší na severu Peru), Panně Marii Pomocné v Huanchaco, Panně Marii Guadalupské v La Spagnola a Panně Marii Schönstattské.

Nakonec chci podat veřejné svědectví o zázraku, který se stal na mé osobě asi před dvěma měsíci a který připisují Panně Marii Guadalupské. Tento zázrak se uskutečnil prostřednictvím staříčkého mexického kněze, který během cesty po Peru projevil přání setkat se se mnou. Tento kněz zvláštním způsobem bez použití chirurgických nástrojů vyňal z mé páteře tři „výrůstky“, které mi působily značnou bolest. Ta se zvětšovala z týdne na týden a já jsem již nevěděl, zda ji budu moci snést. Tyto tři „výrůstky“ jsem si uschoval jako svědectví a důkaz zázračného uzdravení, kterému byli přítomni čtyři kvalifikovaní svědkové. Také moje sestra, která má 69 let, byla uzdravena z rakoviny stejným způsobem prostřednictvím tohoto kněze.

Tento kněz mě ujistil, že mé uzdravení se uskutečnilo jako dar od Pána a Panny Marie. Tento dar mi udělili jeho prostřednictvím, abych mohl pokračovat ve své práci na vinici Páně.

Děkuji také Donu Gobbi-mu za dar jeho proslovů, děkuji všem, kteří pracují pro růst úcty k naší nebeské Matce.

+ Miguel Cabrejos Vidarte OFM
metropolitní arcibiskup
v Truillo-Peru
a velitel duchovní služby
v armádě Peru

Kdyby se měl Pius XII. ohlížet na námitky ze strany protestantů, musel by od vyhlášení dogmatu upustit. Těsně před vyhlášením dogmatu vyslovila protestantská teologická fakulta v Heidelbergu „těžké pochybnosti o očekávané dogmatizaci Mariina nanebevzetí“. Protestantští teologové se domnívali, že by tak Mariina bytost byla „vyňata“ ze společenství církve a „postavena mimo očekávající Boží lid“. Byla by někým ze zcela „jiného řádu, odkud se jen potkává s církví“. V definici nanebevzetí spatřovali protestantští teologové „přenašení christologických výpovědí na Marii“ a tím by docházelo k „zatmění celého díla spásy a zvláště vtělení“. Byla by tak údajně také zpochybněna „apoštolskost“ římské církve a tím i skutečnost, zda římská církev je vůbec církví. Tím by ovšem také byl „znovu obnoven žalostný stav vzájemného odcizení a nepochopitelného potírání“. Kvůli této historické argumentaci má se církev omezit na to, co uzavírá současná skutečnost, neboť „uznáním nanebevzetí se dogmatizuje čistý mýtus, který postrádá historický základ“.

Po vyhlášení dogmatu převzali evangeličtí biskupové tuto argumentaci ve svém prohlášení z 6. 11. 1950 a dodali, že zvýšením Marie na Kristovu úroveň je zničen biblický obraz Ježíšovy matky. Tím podle nich byly zmařeny předpoklady dalšího ekumenického vývoje. Rakouští ev. biskupové pokládali vyhlášení dogmatu za porušení 1. příkázání. Holanďtí evangelici mluvili v této souvislosti o „zbožštění Marie“ a o „dvojitou kultu“.

Jak velké musí být ve skutečnosti rozdíly v pojetí samotných základů víry, jestliže řeč o nanebevzetí Matky Boží vede u katolíků a protestantů k tak diametrál-

ně odlišným závěrům! Vývoj dalších 50 let nám ovšem ukázal, že obavy, že by mariánské privilegium ohrožovalo Kristovu jedinečnost, byly zcela neopodstatněné, zatímco christologie bez mariologie vedla mezitím v nejednom případě až k zpochybnění víry v Kristovo božství.

To je pro nás velmi poučné. Božím lidem požadované páte mariánské dogma, které by oficiálně přiznalo Matce Boží titul Pomocnice, Prostřednice a Spoluvykupitelky, bude podobně jak předchází dvě definice také jen potvrzením toho, co je již od dávna obsahem víry a předmětem všeobecné úcty. Bude po-

chopitelně opět terčem kritiky ze strany protestantských bratří, ale ve svém důsledku nakonec opět nezpůsobí obávané prohloubení rozkolu. Naopak. Jasná definice teologické skutečnosti přivede obě strany k tomu, aby se už nespokojovaly s hledáním nějakého nejmenšího společného jmenovatele, ale skutečně plnosti víry. Rozdíly, které jsou v případě mariánských dogmat předmětem sporu, nejsou totiž ve skutečnosti mariologické, ale christologické.

Je tu ještě další závažná okolnost. To, o čem jsme mluvili v souvislosti s kanonizací světců, platí v plné míře i pro závazné výroky učitelského úřadu Církve. Ani na ně není možno pohlížet jako na projevy papežovy libovůle, nýbrž jako na projev Boží vůle a důsledek přímého působení Ducha Svatého. Odkládání páteho dogmatu je odkládáním konečného sjednocení křesťanů, neboť to bude právě Maria, která nás jakožto Pomocnice, Prostřednice a Spoluvykupitelka všechny svede do jednoho ov-

čince, tak jak to čteme ve mši k Panně Marii, Matce jednoty: *Posbírám ty, kdo jsou odloučení od slavnosti, neboť jsou z tebe. Já si to v ten čas vyřídím, v onen čas vás shromáždím, dám vám jméno a chválu a změním váš úděl před vašimi zraky* (Sof 3, 16n: Coll. Missarum de BMV).

Mariánská dogmata totiž nejsou jen jakousi ozdobou Matky Boží, ale staví nám spolu s jejími přednostmi před oči i základní a důležité pravdy víry, týkající se našeho poslání a naší spásy. Její nanebevzetí by ku příkladu ztrácelo svou opodstatněnost, kdyby přestalo být pravdou, že naše bytost se skládá z duše a těla a že jejím určením je věčně přebývat před Boží tváří. Naše Matka

již s tělem i duší bydlí u svého Syna v našem konečném domově, kde s ní máme bydlet jednou s tělem i duší i my. Maria nechce být v nebi bez svých dě-

tí a dělá všechno pro to, aby její děti přišly za ní. Ona není nějaká fakultativní prostřednice, nýbrž Prostřednice zvolená a ustanovená samým Bohem. Proto každá její oslava je oslavou jejího Stvořitele i jejího Syna. Ale tak jako si ji sám Bůh vybral zcela dobrovolně, tak chce i od nás, abychom její mateřskou starostlivost a prostřednictví přijali zcela dobrovolně, vedeni nikoliv přinucením, ale odůvodněnou láskou.

Mariánská úcta tedy není jen citovou nadstavbou, ale má své pevné a opodstatněné základy, které má katolický křesťan tak dobře znát, aby je uměl sobě i druhým zdůvodnit a obhájit. Vzdělávat se trvale ve víře má být pro nás samozřejmou potřebou. Proto pravidelná a soustavná tzv. „duchovní četba“ (a tou je i četba Světla) je něco více než ukrácení dlouhé chvíle, uspokojení zvědavosti nebo rozptýlení, tak jako tělesný pokrm nepřijímáme pouze proto, že máme právě na něco chuť.

Skutečná tvář otce Pia (32)

Když dorazili do San Giovanni Rotondo, ihned se vydali za P. Piem, který je přijal s otevřenou náručí. Mladý manžel, který hovořil italsky, zakoktal několik slov na omluvu.

„Napsali jsme dopis, Padre. Ale jelikož nepřišla odpověď...“

„Jak to, že nepřišla odpověď? A ten večer ve švýcarském ‚albergo‘ jste necítili nic?“

Vyřešil jejich těžkosti několika slovy a dal jim požehnání. Nadšení, se srdcem naplněným radostí a vděčností, se teprve tak dověděli, že to byl způsob „korespondence“ P. Pia s těmi, kteří ho zdaleka volali na pomoc.

Rozhodujícím momentem pro posuzování těchto balzámových vůní je jejich účelnost. Otec Pio nešíří krásnou vůni kvůli příjemnosti, jak by nám chtěli namluvit někteří jeho ctitelé, kteří opírají svoji pochybnou teorii o stejně nepřesvědčivé příklady. On to dělá jedinečně z důvodů svého apoštolátu nebo aby poskytl úlevu. Jeho „parfémy“, vdechované zblízka nebo zdáli, ožívují, dodávají odvahu, obracejí pozornost k hrozcímu nebezpečí, jsou výzvou, výstrahou, připomínkou jeho přítomnosti, jeho rady i podpory.

„Je to, jakoby nám říkal: ‚Riga dritto, se no, ti frusto!‘ – drž se přímé cesty, jinak dostaneš výprask“ – říkal mi s úsměvem jeden z jeho duchovních synů.

Stává se, že vlny vůně zachraňují ze smrtelného nebezpečí. Jednou jedna chudá žena z okolí San Giovanni Rotondo sbírala kaštany na strmém svahu a přitom šla pozpátku. Náhle zvedla hlavu, protože ucítila rozkošnou vůni, ale současně vykřikla: „Madonna mia!“ Ještě krok a byla by spadla do propasti.

Při prvním setkání ji Padre Pio ostře napomenul: „To tě odnaucí chodit pozpátku!“

Uzdravení, získaná díky přímlově otce Pia, předchází a ohlašuje vlna oné charakteristické vůně. Vezměme namátkou příklad tím zajímavější, že je z oblasti chirurgie, která málo podléhá sugesci.

24letá Josefa Marcchettiová z Boloně si zlomila pravou ruku, kterou měla již před třemi roky operovanou po těžkém úrazu. Po druhé operaci, po níž následovalo dlouhé a obtížné léčení, oznámil chirurg otci pacientky, že nebude ovládat celou pravou paži, která je zcela bezvládná v důsledku odnětí části lopatky, protože se nezdařil pokus o implantaci kosti.

Otec a dcera se v zoufalství vypravili do San Giovanni Rotondo. Padre Pio je přijal, dal jim požehnání a řekl:

„Jen nezoufat. Mějte důvěru v Boha! Rameno se zahojí.“

Bylo to v roce 1930. Když se nemocná vrátila do Boloně, nebylo zjištěno pražádné zlepšení. Padre Pio se tedy zmýlil. Minul měsíc, minul další. Vzpomínka se pomalu vytrácí.

Dne 17. září, v den, kdy svatý František přijal stigmata, byt rodiny Marcchettíů naplnila náhle kouzelná vůně narcisů a růží. K nepopsatelnému úžasu obyvatel, kteří marně hledali zdroj této rozkošné vůně, trval tento jev asi čtvrt hodiny.

Od té chvíle získala Marcchettiová opět vládu nad svou paží. Uchovává pečlivě rentgenový snímek, který dokládá obnovení kosti i chrupavky.

Podobných příkladů je taková spousta, že člověk neví, který vybrat. Synové a dcery P. Pia by jich mohli dodat velmi mnoho, kdyby povinnost „svaté poslušnosti“ jim nedala na ústa zámek. Naopak poutníci, kteří přijíždějí, a další, kterým se dostalo neočekávaných milostí, je rozhlašují kolem dokola.

Ženy z okolí San Giovanni Rotondo bojují mezi sebou o prání klášterního prádla, pro-

tože naivně tvrdí, že všechno, čeho se Padre Pio dotkne, voní tak krásně, že ihned i všechno ostatní ta vůně pronikne.

* * *

„Libezně vonící“ parfémy P. Pia zajímavým způsobem připomínají podobné parfémy ctihodné Benedikty Rencurel de Laus. Za života jí sloužily k varování velkých hříšníků a po smrti, již téměř po tři sta let, se tento zázrak stále opakuje.

„Nikdy nedáváme na oltáře v bazilice květy,“ řekl mi před dvěma lety otec představený, „abychom nevytvářeli možnost omylu.“

Ve svatyni Laus stejně jako v San Giovanni Rotondo mě ujistili k mé velké spokojenosti, že vnímavost na tajemnou vůni není podmíněna mírou čistého svědomí. I když mám velmi dobrý čich, přiznávám s politováním, že jsem nikdy nepocítila v tomto ohledu nic zvláštního.

„Co se dá dělat?“ řekl mi s lišáckým úsměvem otec X, „tam nahoře se vyznají v šetrnosti a nejsou marnotratní při rozdávání charismat.“

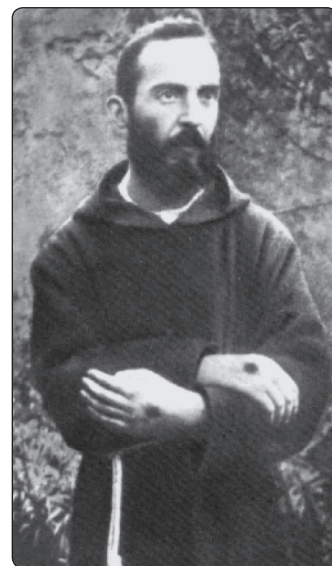
Dodejme ještě rychle, že i jeho nos selhává.

13. KAPITOLA

Trofeje otce Pia - „Bůh věří v tebe“ - Janovane, máš ušpiněnou tvář - Demaskovaný řidič - „Co jste slibovali otci?“ - Komíník Giovannino má přednost před králem - Žádní privilegovaní nejsou! - Přednost pro marnotratné syny - Obrácení Alberta del Fante - Spory s intelektuály - Padre Pio a děti - Lékař ateista - Pomsta svatých

Věrní svému záměru, vybíráme z činnosti otce Pia nejráději to, co ho nejlépe vystihuje, a dovoluje spatřit jeho pravou tvář.

Milosti, které vyprošuje – opakujeme to co nejdůrazněji – slouží vždy cílům apoštolátu. Přes nemocná nebo zraněná těla se dobývá k duším. Nejkrásnější trofeje dobývá ve zpovědnicí.

Ostatně má k tomu vlohy, aby si na místě již při prvním setkání lidi získal. Připomeňme jeho výstižné odpovědi, jeho výrocky plné humoru, úvahy, vonící zdravým selským rozumem. Milost neodtělesňuje, naopak, zapouští kořeny a přivádí k nejkrásnějšímu rozkvětu všechno, co příroda dala. Padre Pio koná zázraky, to souhlasí. Ale byl by vrchol naivity domnívat se, že je to jeho jediná návnada, jakou používá. V zástupu, který ho obklopuje dnem i nocí, jen málo osob má užitek z jeho divotvorného daru, a přece to ty ostatní neodrazuje ani neznechucuje. Usilují totiž úporně – dosti často podvědomě – ani ne tak o to, aby přivoněli oné „vůni“ tajemné, jako spíše „vůni svatosti“ („odor sanctitatis“), která neopájí smysly, nýbrž duše. Díky neklamnému citu, který uděluje milost křtu svatého, Boží lid rozeznává Pána v jeho sluzích. Padre Pio nepřitahuje zástupy vlastní přitažlivostí, nýbrž přitažlivostí Toho, který žije v něm.

Nejlépe je možno ho hodnotit na základě obrácení, která působí.

Nepřestavujme si, že loví snadné kořisti. Důkladné zkoumání faktů nás přesvědčuje, že je tomu právě naopak.

(Pokračování příště)

In memoriam Mons. Ferdinand Bílek -

pokračování ze str. 11

do května 1960. Necelý rok pak pracoval jako dělník v Meoptě Přerov a znovu musel do vězení ve Valdicích (duben 1961 - květen 1968). Po obnovení kněžského semináře v Olomouci se stal 1. 7. 1969 jeho spirituálem do 1. září 1974. Po uzavření fakulty byl ustanoven farářem v Němčicích na Hané. Od 1. 7. 2002 odešel do důchodu. Zemřel 23. července a pohřben byl v Němčicích v úterý 30. července za účasti přibližně stovky kněží, jimž předsedal hlavní celebrant olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner spolu se svým pomocným biskupem, Mons. Josefem Hrdličkou. Po zakončení obřadů na němčickém hřbitově zazněla hymna Mariánského kněžského hnutí. Prosíme Pána, aby jej uvedl „do království věčného světla a pokoje“.

„Zazáří čas, kdy budou odměněni,
jako jiskry prolétnou strništěm.

Budou soudit pohany a ovládnou národy
a Pán bude jim na věky králem.“

(Kniha Moudrosti 3) *-jv-*

MIMORÁDNÁ SLEVA na poslední volná místa u poutních zájezdů! **Rím, Assisi** 1. 9. - 7. 9. 2002, **sleva 1000 Kč, Medjugorje** 15. 9. - 21. 9. 2002, **sleva 500 Kč, Kláštery Dolního Rakouska** 24. 8. 2002, **sleva 200 Kč, Marizell** 3. 8. 2002, **sleva 200 Kč.** Sleva platí při přihlášení se s tímto inzerátem do obsazení posledních míst. Využijte této výjimečné příležitosti. KČK Misie, 751 03 Brodek u Přerova 46, tel. po 20. hod. 0641/741150.

MARIÁNSKÁ POUŤ V MIKULOVÉ 1. ZÁŘÍ 2002

Program poutě: mše svatě v 6.30 a v 7.30 hod. v kostele sv. Václava; krojovaný průvod se sochou černé Loretánské Madony na Svatý kopeček; 9.15 hod. mše v kostele sv. Šebestiána na Svatém kopečku; hlavní poutní mše na návrší Svatého kopečku bude v 10.30 hod. - celebruje P. prof. Stanislav Krátký, probošt významné kolegiální kapituly u sv. Václava v Mikulové a farář mikulovský.

ODPUSTKOVÉ SLAVNOSTI V BAZILICE NA SVATÉM KOPEČKU U OLOMOUCE SE KONAJÍ VE DNECH 18., 19. A 20. SRPNA

Motto slavnosti: Smíření s Bohem a s bližním

Hlavní mše svatá vždy v 17 hod. ● Slovem Božím a slavením Eucharistie poslouží: neděle 18. srpna: opat strahovský Michael Josef Pojezdny ● pondělí 19. srpna: děkan olomoucký František Hanáček ● úterý 20. srpna: arcibiskup olomoucký Jan Graubner. Po celý den příležitost ke svátosti smíření a k osobnímu rozjímání. „Ticho pomáhá léčit“ - tělo i duši!

PODPORTE REKONSTRUKCI CÍRKEVNÍ ŠKOLY

Historie školy. Cyrilometodějské gymnázium v Prostějově bylo založeno Arcibiskupstvem olomouckým v roce 1992 jako církevní gymnázium, určené pro děti všech rodičů, kterým záleží na křesťanské výchově mladé generace. Posláním školy je vzděláváním kultivovat osobnost mladého člověka a pomáhat mu objevovat smysl a bohatství života prožitého v lásce a darování se. Po šesti letech existence v různých pronajatých prostorách škola získala bezúplatným převodem od státu vlastní budovu na Komenského ulici číslo 17. V letech 1999 - 2000 byly z prostředků arcibiskupství a příspěvku státu opraveny interiéry školy v hodnotě přesahující 5 miliónů Kč. Stále však ještě zbývá provést rekonstrukci střechy s půdní vestavbou, výměnu oken, dvorní vestavbu a novou omítku. Částka, přesahující 12 miliónů korun, kterou si rekonstrukce vyžádá, přesahuje možnosti školy i arcibiskupství.

Vaše příspěvky můžete buďto složit v hotovosti v kanceláři, nebo zaslat bezhotovostně převodem na účet Česká spořitelna - 1502828339/0800.

Každý Váš příspěvek, i drobný, pomůže tomu, abychom měli možnost vychovávat naše děti tak, jak si v životě i Cirkvi přejeme.

Upřímné díky za každou podporu.

Mons. Jan Graubner
arcibiskup olomoucký
metropolita moravský

Mgr. Jaroslav Fidrmuc
ředitel Cyrilometodějského
gymnázia v Prostějově

Liturgická čtení

Neděle 11. 8. - 19. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,9a.11-13a
Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
Odp.: 8a (*Pane, ukaž nám své milosrdenství!*)
2. čt.: Řím 9,1-5
Ev.: Mt 14,22-33

Pondělí 12. 8. - ferie

1. čt.: Ez 1,2-5.24-28c
Ž 148,1-2.11-12.13.14
Odp.: *Nebe a země jsou plny tvé slávy.*
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 17,22-27

Úterý 13. 8. - nez. pam. sv. Ponciána a Hippolyta

1. čt.: Ez 2,8-3,4
Ž 119(118),14.24.72.103.111.131
Odp.: 103a (*Jak sladké jsou na mém patru tvé výroky, Hospodine!*)
Ev.: Mt 18,1-5.10.12-14

Středa 14. 8. - památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho

1. čt.: Ez 9,1-7; 10,18-22
Ž 113(112),1-2.3-4.5-6
Odp.: 4b (*Nad nebesa je sláva Hospodinova.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mt 18,15-20

večer:

1. čt.: 1 Kron 15,3-4.15-16; 16,1-2
Ž 132(131),6-7.9-10.13-14
Odp.: 8 (*Vstaň, Hospodine, vejdí na místo svého odpočinku ty i tvá vznešená archa!*)
2. čt.: 1 Kor 15,54-57
Ev.: Lk 11,27-28

Čtvrtek 15. 8. - slavnost Nanebevzetí Panny Marie

1. čt.: Zj 11,19a;12,1.3-6a.10ab
Ž 45(44),10b.11a+12a.16
Odp.: srov. 10b (*Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu.*)
2. čt.: 1 Kor 15,20-27a
Ev.: Lk 1,39-56

Pátek 16. 8. - nez. pam.

sv. Štěpána Uherského
1. čt.: Ez 16,1-15.60.63 nebo Ez 16,59-63
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 1c (*Tvíj hněv se utišil, Hospodine, a dopřál jsi mi útěchu.*)
Ev.: Mt 19,3-12

Sobota 17. 8. - nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: Ez 18,1-10.13b.30-32
Ž 51(50),12-13.14-15.18-19
Odp.: 12a (*Stvoř mi čisté srdce, Bože!*)
Ev.: Mt 19,13-15

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	11. 8.	12. 8.	13. 8.	14. 8.	15. 8.	16. 8.	17. 8.
Antifona	1028	1044	1060	1708	1469	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1708	1469	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1076	1470	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	813	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1710	1470	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	709	1049	1065	1467	1471	1111	1669
Prosby	1033	1049	1065	1711	1471	1111	1655
Záv. modlitba	709	1050	1466	1467	1471	1476	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1264	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1472	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1265	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1472	1115	1130
Záv. modlitba	709	1054	1069	1084	1471	1116	1131
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1473	1117	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1468	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1649	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1468	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	709	710	1059	1074	1468	1121	710
Prosby	1028	1043	1059	1074	1468	1121	1135
Záv. modlitba	709	709	1060	1466	1469	1471	711
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí...

DOTISK

VÍM, KOMU JSEM UVĚŘIL Sestavil Mons. Josef Hrdlička

Výběr novozákonních textů, které tvoří nezbytný základ znalostí pro nositele nové evangelizace. Příručka pomáhá orientovat se v Novém zákoně, vštěpuje důležité citáty do paměti. Cílem však není jen znát Boží Slovo, ale žít ho. Znat a pamatovat je pouze první krok žítí Slova.

Malice cyrilometodějská s. r. o., brož., A6, 68 stran, 29 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁŘEM 2003

Vedle svátků, památek a slavností církevních i světských jsou v tomto diáři uvedena také liturgická čtení na každý den, příslušné liturgické barvy a responsoria žalmů. Na každý týden je pak vybrán jeden verš z evangelia nebo z nedělní liturgie. V průběhu roku je vloženo několik modliteb, např. sv. Augustina, sv. Ignáce z Loyoly a mnohých dalších. Svě místo v diáři má rovněž telefonní záznamník. Diář lze zakoupit ve třech barvách – modré, zelené a červené.

Paulínky, brož., 88x150 mm, 72 Kč

Roberta Cammisa:

RŮŽENEC S OTCEM PIEM

Pro otce Pia byl růženec jedinou kotvou spásy. Jeho svědectví a písemné projevy jsou nám povzbuzením, abychom ve svém každodenním životě důvěřovali Panně Marii, Matce veškeré útechy. Komentáře k jednot-

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

livým růžencovým tajemstvím jsou většinou převzaty z písemnosti otce Pia, zejména ze čtyř svazků jeho korespondence.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 32 stran, 35 Kč

RŮŽENEC SE SVATÝM JANEM MARIÍ VIANNEYEM

Novinka, která v rozjímání nad růžencovými tajemstvími přináší světcova slova o pokoře, víře, modlitbě, kříži, lásce, čistotě, naději, eucharistii, svatosti, o Duchu Svatém, o Panně Marii, svatých a o nebi.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 62 stran, 29 Kč

Josemaría Escrivá de Balaguer: VÝHEŇ

Soubor úvah, ponaučení a myšlenek o duchovní cestě člověka k Bohu. Autor je zakladatelem spirituality Opus Dei, jejímž základem je touha po svatosti, posvěcování se prací v životě, ve světě a věrnost Cirkvi. J. Escrivá zemřel roku 1975 v Římě, blahorečen byl v roce 1992, svatořečen bude v letošním roce.

Cesta, váz., 118x156 mm, 264 stran, 139 Kč

M. -D. Moliníe: JÁKOBŮV ZÁPAS

Tato kniha chce opěvovat naději, která jediná je schopna čelit běsnění nejprudších bouří a tísní nejhlubších temnot: Bůh nás všechny očekává na dně nesmírné propasti, která se v nás tvoří tím, co nazýváme zklamáními a krutostmi života. Když nahlédneme, co je člověk a co je Bůh, vytušíme rovněž, že nemáme možnost jiné záchrany než se Bohu zcela odevzdat.

Zvon, brož., zúž. A5, 118 stran, 58 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravi. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzercí, podávání nových zástelk povolene SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.